51-77

Akbaba

Hizmette
sür'atin gerçek temsilcisi
Yapı ve Kredi Bankası'nın

EKSPRES GİŞELERİ

EMRİNİZDE

Tasarruf mevduatı hesaplarında çağın hızı: VM SİSTEMİ

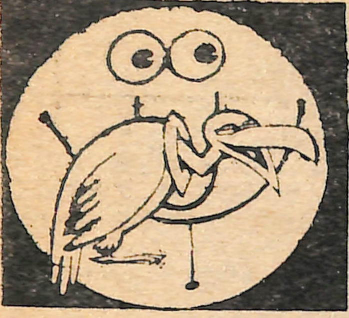
Şimdi tasarruf mevduatı hesabınızdan para çekmek veya hesabınıza para yatırmak için bankaya teşrifinizde sadece çekmek veya yatırmak istediğiniz miktarı VM SİSTEMİ ile çalışan Ekspres Gişeye bildirmeniz yetecektir.

EKSPRES GİŞE, ileri ülkelerin sistemi.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Moran — 1829-214

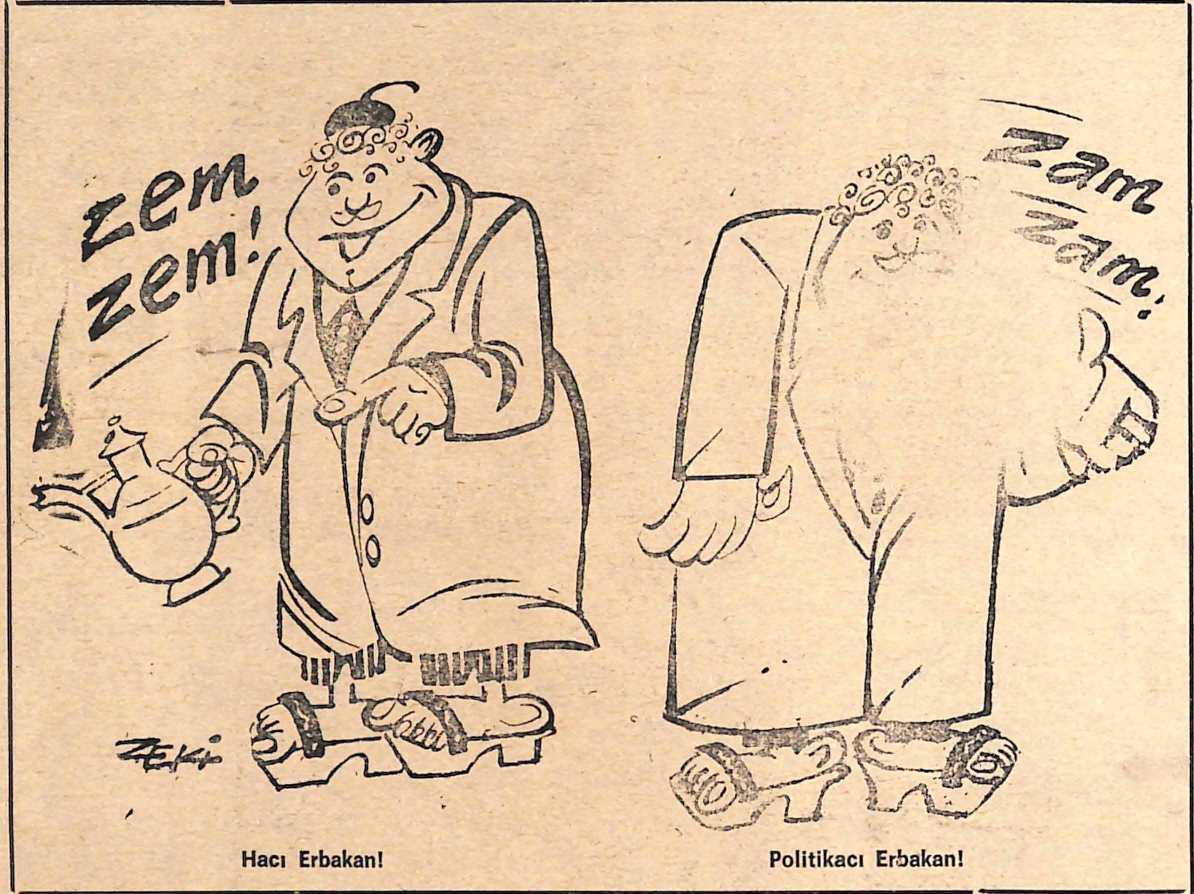
Akbaba

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ Yıl: 56 - Cilt: 32 - Sayı: 51 21. Aralık. 1977

ANARŞİ VE BECERİKSİZLİK

POLİTİKA sözlükleri, «anarşizm»i her türlü resmi otoritenin kalkması gerektiğini savunan bir doktrin olarak tanımlıyorlar. Anarşinin amacı, her türlü yazılı yasayı, mahkemeleri, vergiyi ve hükümeti ortadan kaldırmaktır. Anarşi, kuralsızlık düzenidir.

Çevrenizde olup bitenlere bakıyorsunuz. Bankalar soyuluyor. Bir partinin önde gelenleri, taşlı sopalı katillerin saldırısına uğruyor. En yüksek mahkemelerin kararları uygulanmıyor. Bir üniversiteye yerleştirilen komando işçiler, düşmana saldırır gibi aynı üniversitenin öğrencilerine saldırıp kan döküyorlar. Orta Doğu gibi çok önemli bir konuda hükümetin tutumu belirsiz. Kıbrıs konusu askıda duruyor. Vergi adaletinden sözetmeye kalktığınızda yüzlerde gülümsemeler beliriyor. Denetimsizlik ve başıboşluk her alanda göze çarpıyor.

Hacı Erbakan! Politikacı Erbakan!

Bu adamlar anarşist mi?

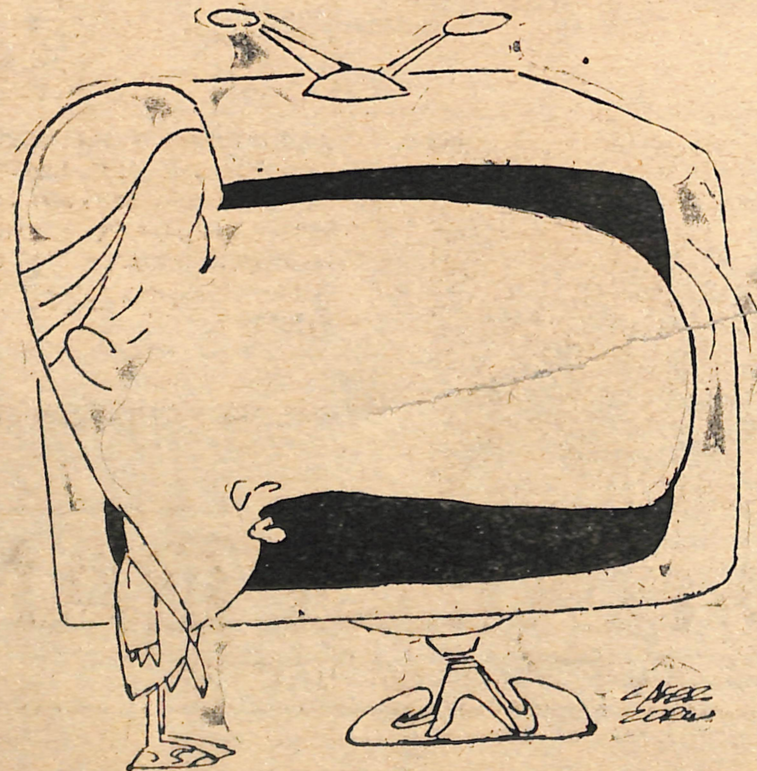
Sanmıyoruz. Anlayabildiğimiz kadarıyla, bir doktrin olarak anarşide bile birtakım ana yöntemler, belirli prensipler var. Kuralsızlık düzeni olarak bilinmesine karşın anarşinin bile kendine özgü kuralları bulunuyor. Tolstoy bir »dinsel anarşist» miş. Onun şiddete karşı çıkma ve işbirliği etmeme prensipleri Gandi tarafından (İndira değil. Mahatma) benimsenip Hindistan'da uygulanmış.

Biz hangi kurallara göre yönetiliyoruz? Toplumumuzun yaşantısında hangi değer ölçüleri egemen? Bu ülkede olayların nedenleriyle sonuçları arasındaki bağlantıları kaçımız kestirebiliyoruz?

Bir yanda yazılı ve sözlü akla gelebilecek her türlü eleştiriye hedef olmuş, partisi içindeki kaynamaları yapay yollarla bastırmaya çalışan ve her ne pahasına olursa olsun oturduğu koltuktan inmemeye kararlı görünen bir Başbakan.

Bir yanda büyük sözlerle küçük umutları okşayan, kâh dinden sözederek kâh bol sıfırlı rakamları ağzında yuvarlayarak, kâh hayranlarının ilgisini yitirmemeye çalışan film yıldızları gibi foto muhabirlerine ilginç pozlar vererek hiçbir kalıba uymayan biçimde politika yapan bir Başbakan Yardımcısı.

Bir yanda solculara suçlamalar yağdırıp barış çağrıları yapan, başında bulunduğu partinin ve bağlı örgütlerinin akla gelebilecek her devlet ve toplum kurumunda inatçı bir tırmanma kavgasında olduğu bilinen ve kendisine yöneltilen suçlamaları polemikle saptırmaya çalışan bir başka Başbakan Yardımcısı.

— K. İnan TV'yi kısıtladı —

Ve üç parti. Hükümete güven oyu verdiklerinden bu yana hiçbir konuda görüş birliğine varamayan üç hükümet ortağı.

Ülkenin beş yıllık gelişmesine temel olacak plân iki günde hazırlanırsa, bütçe ancak yumurta kapıya geldiğinde çırpıştırılıp Meclis'e sunulabilirse bilimsel kuralların işlerliğine kimi inandırabilirsiniz?

Bir yanda yaradana sığınıp bütün dünyaya kafa tutan bir Erbakan, öbür yanda sırf Türkiye'deki üsler konusunda bile Amerika'ya kesin bir tutum gösterebilme gücünden bile yoksun olan bir Demirel. Bu hükümetin dış politikasının ne olduğunu kim bilebilir? Hayır, hayır. Bu hükümetin bir dış politikası bulunduğunu kim söyleyebilir?

Peki iç politikada nasıl tanımlayabilirsiniz bu hükümeti? İlerici? Liberal? Tutucu? Komünist? Gerici? Kapitalist? Faşist?

Boşuna uğraşmayın. Hiçbir kalıba uyduramaz, hangi kurallara göre hareket ettiklerini kestiremezsiniz. Kendileri bile kestiremiyor.

Açıkçası bu adamlar anarşist değil. Sadece beceriksiz.

Anarşiyi övmek güç. Ama beceriksizlikten doğan kargaşa ondan daha kötü belki de...

AKBABA

Geri kalmış bir ülkenin Başbakanının delirdiğinin öyküsüdür

— Aman ne diyorsunuz beyefendi?

— Ben demiyorum, doktorlar diyorlar. Az önce yapılan konsültasyonda sayın başbakanımızın zır deli olduğuna ilişkin rapor doktorlar tarafından verilmiştir.

— Vah vah vah!

— Ah ah ah!

— Nasıl çıldırır sayın başbakanımız ah. Kimler çıldırttı seni sayın başkanım vah! Ne iyi adamdı, bööö. Beyefendi skın doktorlar çıldırmış olmasınlar? Çünkü bizim sayın başkanımız çıldıramazlar?

— Haklısınız. Sayın başkanımızı muayene eden doktorlar da öyle diyorlar, ama daha önce doktorların tümünü ruh sağlığı yönünden sıkı bir incelemeden geçirmiş bulunuyoruz. Doktorların tümü akıllı, ama sayın başbakanımız ne yazık ki zır deli.

— Vah vah vah!

— Ah ah ah!

— Çok üzgünüm arkadaşlar, ama ne yazık ki gerçek bu.

— Pekiyi şimdi sayın başbakanımız istifa edecekler mi Allah korusun?

— Biliyorum arkadaşlar, sayın başbakanımızın istifa etmeleri demek, bizim de toptan istifa etmiş olmamız demektir. Yâni düşeceğiz. Bu bakımdan endişelerinizi anlıyorum.

— Efendim ben aslında sayın başbakanımızın tedavileri için acaba kendileri bir kliniğe yatırılacaklar mı diye sorup öğrenmek istemiştim.

— Bu bizim şurada vereceğimiz karara bağlı arkadaşlar.

— Ya ya, tedavisi şart efendim. Bir ülkenin başbakanı çıldırınca mutlaka tedavi olmalı.

— Söz istiyorum!

— Buyrun!

— Arkadaşlar bilirsiniz, sayın ve sevgili başbakanımıza hepinizden çok ben yakındım. Sofralarında bulunur, yanlarından hiç ayrılmazdım.

— Bizi de sever...

— Beni ciğerine koyar.

— Biz de birlikte yerdik.

— Beni her gördüğü yerde şapur şupur öperdi.

— Sayın başkanım, sözüm bitmedi.

— Arkadaşlar bir dakika, bir dakika sayın arkadaşlar.

— Sayın başbakanım öl desin ölürüm.

— Ben pencereden atarım kendimi.

— Arkadaşlar rica ediyorum, bir dakika... Buyrun konuşun...

— Pekiyi sorarım size arkadaşlar, çok sevdiğimiz sayın başbakanımızı tımarhaneye tıktık diyelim, pekiyi sonra nasıl çıkaracağız?

— Kanun kuvvetinde bir kararname yürürlüğe koyar, başbakanımız akıllanmıştır der ve çıkarırız.

— Ama başkanım, sataşma oluyor, konuşamıyorum ki?

— Bir dakika arkadaşlar, buyrun konuşun!

— Arkadaşlar, iyi düşünelim, sayın başbakanımız iyi oldu diyelim, çıkardık tımarhaneden, pekiyi tekrar getirip de başbakanlık koltuğuna nasıl oturtabiliriz?

— Bal gibi, kaymak gibi oturturuz...

— Arkadaşlar, sözüm bitmedi. Şimdi bu onun için ikinci bir ceza olmayacak mı? Önce deli ol, sonra gel başbakanlık koltuğuna otur. Kim deli etti, kim oturttu, bu konu üzerinde düşünelim. O giderse, biz de gideriz.

— Sözünüz bitti mi?

— Bitti efendim.

— Söz istiyorum.

— Buyrun!

— Sayın arkadaşlar, önemli olan ne, biz mi, başbakan mı? Sorarım size, delinin bize ne zararı olacak? Demez miyiz delinin zararı kendinedir diye? Ama aslına bakarsanız delilik kötü birşey değildir. Durur durur, bazan kendi kendime ah bir deli olabilseydim derim. Ama deli olmak da Tanrı'nın bir lütfu Yüce Tanrımız bu lütufla sayın ve sevgili başbakanımızı mükâfatlandırmış. Ama biz şimdi burada ne yapıyoruz, Tanrının verdiği mükâfatı cezalandırmaya kalkıyoruz. Bu bize yakışmaz arkadaşlar, ilâhî adalete karşı gelmek bize yakışmaz.

— Allah günahlarınımızı affetsin.

— Bir dakika arkadaşlar, sözüm bitmedi daha. Hem kim demiş ki bir deli, bir ülkeyi yönetemez diye, var mı bunun bir yasası? Açınız, bakınız tarih sayfalarına, nice ülkeleri, nice görkemli delilerin yönettiğini göreceksiniz tarihler boyu. Tarihte bunun örnekleri olmasa, belki de bir deliyi başbakanlık makamında tutuyoruz diye vicdanımız sızlayabilir, ama vicdanınız rahat etsin, örnek dolu.

— Oh buz gibi serinledim (Az ses) Bakanlık gidiyor diye ödüm kopuyordu.

— Vicdanım rahat etti.

— Söz istiyorum sayın başkan

— Buyrun.

— Arkadaşlar, şimdi biz burada neyi tartışıyor ve hangi karara varmak istiyoruz? Bence önemli olan bu. Başbakanımız deli olduğu halde başımızda kalsın mı, yoksa gitsin mi?

— Kalsın kalsın...

— Sözüm bitmedi... Şayet bir ülkede özgürlük varsa arkadaşlar, o ülkenin başbakanının da dellenme özgürlüğü var demektir...

Alkışlar!..

— Hangi ülke ki orada özgürlük yoktur, işte o ülkenin başbakanı dellenemez...

Daha çok alkışlar...

— Çok şükür hür ve demokratik bir ülkeyiz. İnsan haklarına saygılıyız. Madem ki böyleyiz, sayın başbakanımızın deli olma hakkına da saygı göstermeliyiz. Başbakanımız da bir vatandaş olduğuna göre, hürdür ve deli olabilir.

— Ne mutlu ki özgür bir ülkeyiz.

— Allah korusun ya özgür olmasaydık.

— Özgürlük bizi sarhoş etmesin. Düşünün ki başbakanımız rahat rahat deli olabiliyor.

— Arkadaşlar tek tek konuşalım. Söz isteyen.

— Ben istiyorum.

— Buyrun!

— Arkadaşlar, Tanrıya dua edelim ki birlik bütünlük içindeyiz. Arkadaşlarımın konuşmalarından şunu anlamış bulunuyorum ki, birliğimizin bütünlüğümüzün bozulmasını isteyen hiçbir arkadaşımız yok. Hangi ülkenin ki birliği bütünlüğü bozulmuştur, o ülke yıkılmış, tarihten yok olup gitmiştir. Hangi ülke ki, birlik bütünlüğe en çok gereksinme duyduğu bir zamanda bütünleşmiş elele vermiş o ülke yaşamıştır. Şu anda sayın başbakanımız delirdiler diye birlik bütünlüğümüzü bozucu bir söz söyleyen arkadaşım olsaydı, ona diyecektim ki, «Eeeeeyyyy arkadaşım, sen deli mi oldun, aklını başına topla. Senin yaptığını deli yapmaz. Deli de bakan olsa, kolay kolay vazgeçtim bakanlıktan demez.»

— Doğru, deli değiliz biz.

— Akıllıyız.

— Söz isteyen?

— Ben... Arkadaşlar, şu anda ülkenin huzura gereksinme duyduğu kanısında mıyız, değil miyiz, önce bunu saptayalım. Yok, biz huzur istemiyoruz, karışıklık istiyoruz diyorsanız, ona bir diyeceğim yok. Ama huzur istiyorsak, burada tutup sa-

yın başbakanımızın dellenmiş olduğunu konuşmak niye? Sayın başbakanımız dellenmişlerse, o yalnız kendilerini ilgilendirir. Ama huzur için halkın gözleri bizim üzerimizde. Halk bizden akıllı başbakan istemiyor, huzur istiyor.

Alkışlar...

— Halkı huzursuz etmeye hakkımız yok.

— Yeter bu halkın çektiği.

— Çok doğru...

— Söz istiyorum sayın başkan.

— Buyrun...

— Efendim, konu tamamen sayın sevgili başbakanımız. Nolmuş yâni başbakanımız azıcık zır deli olmuşsa? Ne var yâni bunu bu denli büyütecek? Sorarım size arkadaşlar, hangimiz deli değiliz ki? Hangimiz sayın başbakanımızın geçtiği doktor kontrolünden geçtik? Hepimizin bir deli yanı yok mu?

— Ama sayın başbakan etrafa saldırıyormuş.

— Tenzih ederim.

— Kim demiş?

— Arkadaşlar bir dakika, bir dakika, buyrun.

— Bir arkadaş sayın başbakanımızın yöreye saldırdığını oturduğu yerden söylediler. Dikkatinizi çekerim arkadaşlar, hem özgür ve demokratik ülkeyiz diyoruz, hem de burada kalkmış utanmadan, sayın başbakanımız yöreye saldırıyor diyoruz. Şimdi sayın başbakanımızın elinde zır deli raporu var mı, var, bilime, saygımız var mı, var... Öyleyse sorarım size arkadaşlar, sayın başbakanımız niçin yöreye saldırmasın, saldırır. Bu onun hakkıdır, bilim hakkıdır...

— Çok doğru...

— Söz istiyorum.

— Buyrun!

— Hukukun üstünlüğü. Biz hukuk devletiyiz arkadaşlar, hukuk devleti değil. Şayet hukuk sayın ve sevgili başbakanımıza elindeki zır deli raporuyla saldırmak hakkı veriyorsa, niçin saldırmasın? Bunun burada tartışılmasını bile doğru bulmuyorum, bu hukuka saygısızlıktır. Lütfen hukuku çiğnemeyelim.

— Söz istiyorum.

— Buyrun!

— Buranın en yaşlı üyesiyim. Görüyorum ki bazı genç arkadaşlar, gençliğin vermiş olduğu heyecanla konuşuyorlar. Sayın başbakanımız durduğu yerde deli olmadılar ya. Onu biz deli ettik arkadaşlar...

Yaşaaa, bravooo.

— Evet evet, çalıştık çabaladık, hepimiz adamcağızı deli etmek için elimizden geleni yaptık. Sonunda noldu, sayın başbakanımız zır deli oldu. Şimdi de kalkmış burada, onu başbakanlıkta tutalım mı tutmayalım mı, bunun tartışmasını yapıyoruz, çok ayıp... Deli meli, başbakan bizim, varolsun, bin yaşasın başbakanımız...

— Yaşasın, varolsun...

— Söz istiyorum.

— Buyrun!

— Sayın arkadaşlar bu endişemiz niye? Biz neden korkuyoruz? Her kasabamızın, her köyümüzün bir delisi bulunmaz mı. Allah bize vermiş iki göz, daha ne istiyoruz? Millî irade deli istiyorsa, ona kalkıp da hayır mı diyeceğiz, millî iradenin önüne mi geçeceğiz?

Alkışlar...

— Söz istiyorum başkan.

— Buyrun!

— Ben işi başka bir yönden, kalkınma yönünden ele alacağım. Bana öyle geliyor ki arkadaşlar, biz bu ülkenin kalkınmasını istemiyoruz. Hep yerinde saysın istiyoruz. Çok şükür diyorum arkadaşlar, evet çok şükür ki şu anda sayın başbakanımız deliler diyorum. Keşki yıllar önce çıldırsa, yıllar önce zır deli olsaydılar. O zaman akıllıca kararlar değil, delice kararlar alırlardı. Bu ülkenin akıllıca kararlara gereksinmesi olduğu bir zaman değil, delice kararlara gereksinme duyduğu bir zaman.

Çok çok alkışlar...

— Uf aman, pek korktumdu başbakanı istifa ettiririz diye.

— Deli misin sen be kardeşim, o zaman bizim bakanlıklar nolacaktı?

Muzaffer İZGÜ

— Demirel'in A.P. Genel Başkanı oluşunun 14. yılı kutlandı —

ŞİMDİLERDE «Dostluk başka; alışveriş başka» diye bir söz hayli revaçta. Bizde «alış-veriş» sözü, kazık atma, üç kâğıtçılık anlamında bir deyimdir. Bu durumda, gerçekten, dostluk ile alış-veriş'i bir arada bağdaştırmak olanaksızdır. Dostluk ile alış-veriş'i bir bardağa koyduğumuzu varsayalım, dostluk altta kalacak alış-veriş ise zeytinyağı gibi bardağın üstüne çıkacaktır. Bunları paçal etmeye imkân olmayacaktır.

Hayat, dostlukla devam edemez. Dostane duygular karın doyurmaz. Alış-veriş ise, karın doyurmanın bir yoludur. Hem de başlıca yoludur. Öyleyse, dostluktan vazgeçmeye razı olmalıyız. Bugünü çok evvelden gören atalarımız, değersiz kişilere «İyi gün dostu» demişlerdir. Marifet o kişinin kötü günde dost elini uzatmasıdır. Elinin birisini dostça uzatırken, öbür elindeki kazığı gizleyip, arkadan dürtüştürmeye çalışan namerde lânet olsun. Mert adam kalmadı diye, dostluk ilişkilerinden vazgeçilemez. İnsanın mutlaka bir dosta, arkadaşa ihtiyacı vardır.

Rivayet olunur ki, arkadaşlık Adem'in elmayı yemesinden sonra başlamış, zorunluk kazanmıştır. Ben, insanlığın başlamasını simgeliyen, Adem'in elma yemesini belirten resimlerden nefret ederim. Ressam, muhayyilesine göre Havva'yı Adem'i kandıracak dekor içinde canlandırır. İşin içine bir de elma katar. Adem elma'yı yemiş. Bence Adem, elma değil, ayva yemiş. Üstelik hepimize de ayva'yı yedirmiş.

Bundan otuz-otuzbeş yıl önce bizim çocukluğumuzda, sokak aralarında elma şekeri satan seyyar satıcılar vardı. Tanesini kaça alırdık, bunu hatırlamak olanksız. Şimdi, büyük pastahanelerde kocaman elma şekerleri, gel beni em diye göz kırpıyor. Elma şekerini genellikle, kızlar emiyor. Bence, o esfaneseye uyarak, genç erkeklerin emip yemesi gerekir. Bu bir aşk çağrısı olabilir. Genç kızların şekerini emip yemesi de bu duygunun bir karşıt çağrısı olabilir «Ulan Adem, gel beni ye...»

Aslında, o nesneye «Elma Şekeri» demek de yanlış olmalı. Şekerli Elma demek gerekirdi. Elma Şekeri ile aşk çağrısını bağdaştırmalar, «Aşk, elma şekerine benzer, şekeri emer, elmayı yersin elinde sapı kalır» demişlerdir.

Dostluğun en güzel belirtisi, kuruluşu evliliktir. Ben evliliği arkadaşlık olarak kabul ederim. Dostluk ve alışverişin bir arada yürüdüğü bağlantı evlilik birliğidir. Evliliği arkadaşlık olarak nitelemiştim. Arkadaş, biribiri ile yatar mı? Arkadaşın, arkadaşına kazık atmasına razı olup, yatmasını kınamak haksızlıktır.

Bunları neden yazdım? Şimdi siz, bu kadar gevezelikten sonra benim için «Amma da lâfı uzattı, ne yazacağını unutmuş olmalı, konuyu bir türlü toparlayamıyor» diye düşüneceksiniz. Fakat, ben size yanıldığınızı kanıtlıyacağım.

Dostluğun ve alış-veriş'in bir arada yürüdüğü düzenin evliliik olduğunu söylemiştim. Evlilik neydi? bir kadın ve bir erkeğin hayat boyu süreceği arkadaşlığı... İki insan bir araya gelmiş, komuta hakkı birine ait olmalı. Askerlikteki kuralı biliyorsunuz. İki er'e bir görev verilse, erlerden biri komutan olur. Biri emredecek, diğeri emri yerine getirecek. Evlilik birliğinde de bir komutana ihtiyaç var. Kimi evlilikte komutan erkek, kiminde kadın olur.

Kadının komutan olduğu evliliklerde koca, her ayın birinci günü aldığı aylık veya ücreti getirir, komutanının avucuna sayar. Zarfın üzerindeki rakam ile, içindeki paranın tutarı uymazsa, komuta altındaki kocaya Allah yardım ede.

«Hanım gelirken iki arkadaşla Pikniğe uğradık, birer bardak bira ile birer cips ısmarlamak zorunda kaldım, deyince kumandan ateş püskürür, sanki bir alev makinası... «Çoluğun çocuğun rızkının karşılığını elin zıbık gibi heriflerini meyhanelerde ağırlamak için harcamaya utanmıyor musun?» sözü yüzünüzü yalar, yakar.

Veya, evin kumandanı kocadır. Gerekli harcamaları koca yapar, ne yapacak, fındık fıstık mı alamaz karısına az bir harçlık... «Zaten karı kısmına fazla para verilmez, para karıyı azdırır. Karı parayı ne yapacak, fındık fıstık mı alacak? Biraz fazla para versen, komşularına imrenip kumara başlayacak...»

Bu durumda, kocanın cebine fareler dadanır, tırtıklama işlemi başlar. Erkek düşünür: «Allah Allah, bunadım mı ne oldu? Dün akşam cebimde ikibinyüz lira vardı, şimdi yüz lira noksan. Yoksa canım, karım almaz, ya yanlış saydım veya düşürdüm. Belki de harcadım, nereye verdiğimi unuttum. İnsan cebindeki paranın miktarını unutur mu? Bunlar hep yaşlılık belirtisi...»

Güya, karı koca bir yastığa baş koymuş, imkânı yok, karı öyle şey yapmaz. Azizim, karın da yapar, çocuğun da. Hem nereden çıkmış o bir yastığa baş koymak sözü. O eskidenmiş, uzun, içi yün dolu yastıklar. Şimdi, çocuk kundağı kadar yastıklar, güya kuştüyü... Karının başının altında bir tane, kocanın da öyle. Zaman ne kadar değişmiş? Karı koca ayrı yastıklara baş koyuyor...

İnsana ayrı yastığa baş koyan eş'inden ne hayır gelir? Evlilik başka, alış-veriş başka. Parana sahip ol, eşine kaptırma...

Doğan BÜKE

— İşte beyler, benim asgari ücretim bu olmalı!

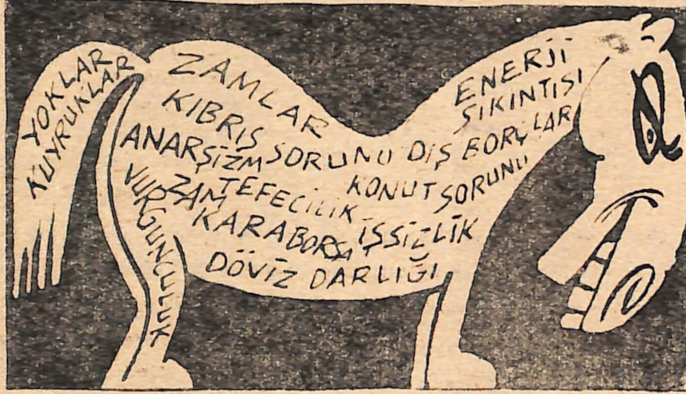
Her Telden

Burhan Esen

KIRAAT YERİNE KIR AT OKUTULACAK

ANKARA «Ajansı Atmasyon» — Milli Eğriltim ve Copla Doğrultum Bakanlığından anahtar deliklerinden odaları dikizleyen, fakat adını gizleyen yetkili bir zat, aşağıdaki demeci ajansımıza vermiştir bizzat:

— Bu yıl ilkokullardaki Kıraat kitapları kaldırılacak, onların yerine Kır at dersleri konulacaktır. Beygiri eğerlemesini, tımar etmesini ve de üzerine binip dört nal gitmesini bilmeyenler sınıf geçemiyeceklerdir.

İSTER, GÜL, İSTER SOMURT... CEZAEVİ BEDAVA KONUT

İSTANBUL — «Özel muhabirimiz, uydurmuş yokken haberimiz» Kiracılar Derneği Başkanı Hasan Evsiz dün yaptığı Basın Toplantısında hergün artan konut kiralarından yakınmış:

— Son çare, demiştir, ceza evlerine sığınmaktır. Bir gün yatağımızı yorganımızı sırtımıza saracağız, mapusanelerin kapısına varacağız. Bizi konuk etmek görevidir.

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

YEREL SEÇİM KAMPANYASI SÖNÜK GEÇİYOR...
— Kısıntı var, elektriklerde sönük ya, ondandır.

SOYGUN OLAYLARI ARTTI
— Şuna âdi soygunculuk siyasal soygunculuğu geçti desenize...

İKİNCİ BOĞAZ KÖPRÜSÜ YAPILMALIDIR
— Elbette. Birinci köprüde trafik yoğun. Kırat otolardan ürkerek, Asya'dan Avrupa'ya geçemiyor.

ÖNÜMÜZDEKİ YIL BUĞDAY BOL OLACAK
— Topraktan çıkardığımız ürünü satamıyacak, toprağa gömeceğiz. Çürümeye terk edeceğiz.

GÜNEŞ ENERJİSİNDEN FAYDALANACAĞIZ
— Bitlenmek için mi?

KARAGOZ'E YUNANLILAR SAHIP ÇIKTILAR
— Hacivat'ı olsun sıkı tutalım, Onu da yürütmesinler.

TİCARİ POLİS ÖRGÜTÜ KURULACAK
— Böylece fiyatlar değilde cop yemek ucuzlayacak!

SPOR-TOTO'YA İLGİ AZALDI
— Sonunda Spor—Toto idaresinin de totosu yattı.

YAĞ PİYASADAN ÇEKİLDİ
— Adaylar seçmenleri tavlamak, oy avlamak için çekmişlerdir. Seçimlerden sonra piyasaya döner.

YENİDEN DEVALÜASYON GELİYOR
— Günümüzde develer losyon taşımaya başladılar...

Yandan çeşmeli bu yer, devlet babamızın yurddaşa açık ve bedava tek evidir!..

KEMER BARAJI YERİNE KAMER DEVREYE SOKULACAK

UZAY: «Geriye doğru say» — Bir kurbağa baraja ters atladığından, dalgaların etkisile enerji borularından biri patladığından Kamer Barajının üç yıl çalışamıyacağı saptanmış, devreden çıkarılmıştır.

Kemer'in yerine, Kamer'in devreye sokulmasına verilmiştir karar. Böylece elektrik kurumu etmiyecektir fazla zarar.

KOLİ SERVİSLERİ KAPATILDI, KOLERA TEHLİKESİ ATLATILDI

Kolera konusunda gerekli önlemler alınmış, bu arada, hastalığın yayılmasını sağlamak amacı ile PTT. merkezlerindeki Koli servisleri kapatılmıştır.

Artık isteyen Hacca gitmek üzere çıkabilir yola, Geçmiş ola!..

GÜNEŞ ISISINA, AY IŞIĞINA, YAĞMUR SUYUNA ZAM

ANKARA «Ajansı Atmasyon» — Dün yatsı namazından sonra toplanan Ekonomik Kurul çalışmalarını Sabah ezanı okununcaya dek sürdürmüştür.

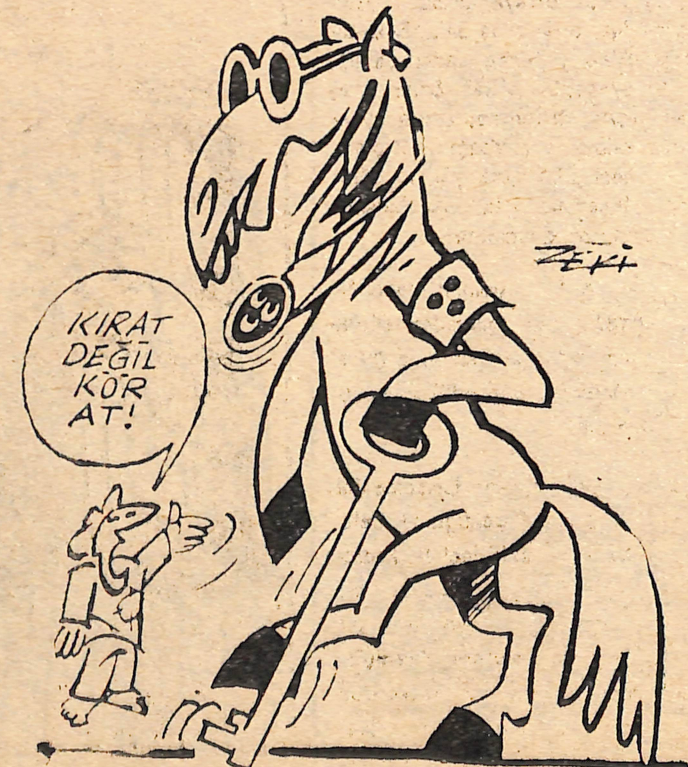
Öğrenildiğine göre Ekonomik Kurul bu kez bazı komik kararlar almıştır. Saatlerce yapılan aramalara, taramalara pertevsizle bakmalara rağmen daha önce zam zokasını yememiş devlet üretim maddesi bulunamamıştır.

Başkan söz almış, besmele çektikten, ya destuuur dedikten sonra konuşmasına başlamıştır:

— Ormanlar camla, memleket zamla kalkınır. Saflarımızı pekleştireceğiz, Ağır Sanayiyi fabrika bacaları gibi yükselttiğimiz fiyat etiketlerile gerçekleştireceğiz.

Kamu işletmelerinin ürettiklerinin tümüne yüzde yüz lü, yüzde ikiyüzlük ayarlamalar yapalım, dar gelirlilerin sevabını alalım, dedik. El dokundurmadık temel madde kalmadı, çabuk bitirdik.

Şimdi Güneş ısısına, Ay ışığına, Yağmur suyuna mübarek ellerimizle zam yapacağız. Bakmadan aza, çoğa. Sayemizde kalkınacaktır doğa...

BENİ görenler hipi sanır, saçlarım lüle lüle omuzlarıma dökülür, kulaklarım görünmez. Bunun, bir iyi tarafı var : «Şu herife bak» sözünü duyarken hemen saçlarımı kulaklarımın önüne toplar «Karı gibi saç uzatmış» sözünü duymamı önlerim. Duymak ayrı, hissetmek ayrı şeydir. İnsan, kötü bir vasfını hisseder, kendisini aldatamaz, fakat bunu baş kasından duymaya tahammül edemez. Bre yavrum, duymaktan çekineceğine, o huyundan vazgeçsene... Ben yasaları bilmem, fakat bir arkadaşım, genelevde çalışan bir kadına «ne olacak, genelev karısı» demenin hakaret sayılacağını ve suç olduğunu söylemişti. Hayret vallahi... Bir mühendise «Mühendis Bey», bir ses sanatçısına «Şarkıcı hanım» demek normal. Üstelik belki de iltifat... Fakat bedeni ile geçimini sağlayan ve de nicelerinin keyfine hizmet eden kadına uğraşısını söylemek suç oluyor. Bu dilimizin yetersizliğinin sonucu mu, yoksa, yasalarımızın memleket koşullarını uymamasının sonucu mu? Ben bunu çözümleyemedim. Hipi deyimi de öyle değil mi? Hipi sözüne yerinecek adam da var, sevinecek adam da...

Benim hipiliğim, modayı izlemekten değil. Berbere gidecek zamanım olmayışındandır. İki haftada bir berbere git, önüne otur, düşük çenesini dinle, sigaradan kirli bir sarıya dönüşmüş parmağının zifir kokusunu içine çek... Üstelik para öde...

Bilim ve fen bu kadar gelişti, bildiğimiz atom'u, hidrojeni bomba yaptılar, yüzbinlerce insanı hallaç pamuğu gibi attılar. Fakat insanın, başına bir makine geçirip şıkırt diye saçını traş edecek bir makine geliştiremediler. Bunun yerine uzun saç modasını ortaya attılar. Uzun saç modası terkedilse dahi, beklediğim makine yapılana kadar saçımı kestirmeyeceğim. Allah ömür verirse saçımı dizlerime, sonra ayaklarıma kadar uzatacağım. Saçlarımın yerleri süpürerek yürüyeceğim güne ulaşmam için Allahımdan uzun ömürler dilemekteyim.

Saçlarımın bir gelinin gelinliğinin kuyruğu gibi arkamdan sürüklenip gelmesinin çevremde doğuracağı görünümü düşündükçe heyecanlanıyorum.

Acaba, saçım çevre kirlenmesini önleyecek duruma geldiğinde Belediye bana «Temizlik işçisi» kadrosundan ücret öder mi? Böyle bir görev alırsam, hiçbir sendikaya gir meyeceğime ve grevlere, direnişlere katılmayacağıma en mukaddes ve tek varlığım olan saçlarım üzerine yemin ederim. Diğer işçiler, beni grev kırıcı olarak da niteleyemezler. Yürümek vatandaş olarak en tabiî hakkımdır. Bir o tarafa, bir bu tarafa yürürsem yollar tertemiz olur. Yollarda serbestçe yürümemi önleyecek kuvvet düşünemiyorum. Beş yılda bir Genel Nüfus Sayımı» olacak da dışarıya çıkamıyacağım. O gün de oturur, saçımı temizlerim...

Saçıma, hırpani giyinişime, bakıp beni yolsuz biri sanmayın. Ben elbisemi diktiremem. Prova olurken terzinin temasından gıdıklanırım. Terzinin ellerini görünce yerimde duramam, fıkır fıkır kaynarım. Uzun yıllar önce beni terzinin önünde gören bir Amerikalı yeni bir dans yaratıcısı olduğumu sanmış. Dansımın Amerika'da yayılması için isim hakkını satın almak için yakarmıştı. Dansıma «Gıdık Dansı» adını verip mukaveleyi imzalamıştım. Amerikalı bana bu dansım için beşbin dolarlık çek vermişti. Çek karşılıksız çıktı. Bu dansımı Amerika'da yayan adamın bu sayede milyoner olduğunu duydum. İnşallah, dolarları yiyemez, dansta kıvranırken kemikleri parçalanır.

Gıdıklama korkusu ile yeni elbise diktiremiyorum. Provasız dikilen çuval gibi elbise giymektense, mevcuda yama üstüne yama vurdurmak daha kolayıma geliyor. Hani, milletin üstünde yeni ceketler görüyorsunuz, dirseklerinde yama var, o yamalar benim buluşumdur. Modacılar benim ceketimi yamalı görüp buluşumu çalmışlar. Ne olacak, moda hırsızları... Bu adamlarda biraz insaniyetlik olsa, o tip ceketlere benim adımı verirlerdi.

Şimdi, Siz, bana gelişen konfeksiyon sanayimizden bahsedip Sakilmen, Hırpanimen, Berduşmen mağazalarından hazır giysi almamı öğütlüyeceksiniz. Beni düşündüğünüz için sizlere minnettarım. Fakat, ben biraz kamburum. Bu nedenle bana uyan elbise bulamıyorum. Han gi mağazaya gitsem, tam bana uyacak elbisenin az önce satıldığını söylüyorlar.

Pantolonumun artık giyilecek hali kalmadı. Bilhassa dizleri gitti, elek gibi oldu. Bir dericiye gidip iki parça deri aldım, onları pantolonumun dizlerine diktirdim. Terzi, buluşumu çok beğenip işyerinde giymemi istedi. Gıdıklanma korkusu ile giymedim. Karanlıkta pijama ile eve gidip giydim, aynanın karşısına geçtim, pantolonum çok çok şahane görünümdeydi. Üzerime bir asaletlik gelmişti.

O hevesle dışarıya çıkıp fiyakaya kararlıydım, hemen fırlamak, güzel giysimi göstermek arzusundaydım. Tam eşikten adımımı atarken küçücük beynimde bir flaş... Gözlerim kamaştı...

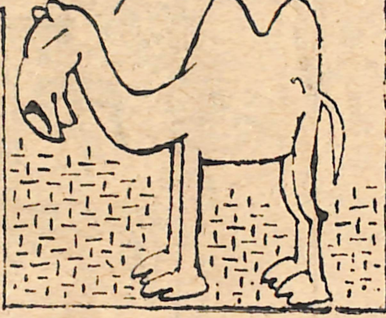
Gazetelerde okuyor, resimlerini görüyoruz. Büyük kentlerde Parti liderleri, genel müdürler, özel müdürler, derece derece önemli, orta önemli, gayri önemli memurlar camilerde, daire mescitlerinde namaz kılmaktalar. Adamlara yazık, karılarına da öyle. Pantolonları buruşacak, ütülenme gereği doğacak. Arkasından dizleri aşınacak. Bunun çaresi ne? Dizlik diktirmek... Dizlik işini ben buldum. Dışarıya çıksam, moda hırsızları hemen buluşumu çalıp tatbik edecekler. Onun için dışarıya çıkamıyorum. Hatta, bu nedenle seçim sandığına bile gidemedim. Oy'umdan yoksun kalan adaylardan özür dilerim.

Şimdi, evde oturup bir moda yaratıcısının beni bulmasını beklemekteyim. Buluşumu satmaya hazırım. Hanımların mıncıklamasından gıdıklanmadığım için hanım modacılara kapım açıktır. Çek kabul edemem...

K. DOĞAN

DEVE

AĞZINDAN köpükler saçarak yürüyor, arada sırada başını gururla havaya kaldırarak etrafa küçümseyici bakışlar fırlatıyordu.

— Nereye böyle kısbetsiz pehlivan, dedim, yine güreş mi var?

— Seçim güreşiniz bitti, şimdi sıra bizi kapıştırmanıza geldi. Ya döğüsecek, ya da döğüştüreceksiniz.. Başka türlü içiniz rahat etmiyor.

— Zorla yapılmıyor ki bu iş.. Meydana çıkınca güreş tutmasanız ne yaparız biz? Sizin de canınız hemcinslerinizle dalaşmak istiyor.

— Belki seyircileriniz farkında değil. Gürese hazırladığınız develerin yanına önce bir dişi deve getiriyorsunuz. Biz de flörtümüzü başkasına kaptırmamak için kavgayı göze alarak, karşımızdakine girişiyoruz. Biz mi insanlaşıyoruz, siz mi develeşiyorsunuz belli değil. Aramızda benzerlikler olduğu muhakkak. Biz hamuru severiz. Sizler de fırınlardan aldığınız ekmek adlı hamurları yersiniz. Aranızdan biri çıkar, milletin milyonlarını yer. Yakalandığında karakolda sorarlar:

— Paraları ne yaptın?

Düşünmeden cevap verir:

— Deve oldu!

Anlatılanlar hoşunuza gitmediğinde verdiğiniz karşılığın içinde yine biz varızdır:

— Yok devenin papucu...

Hileci, hurdacı kişiler için yine bize başvurur:

— Deveyi hamudu ile yutar!.. dersiniz.

Çanlarımızı bile can kulağı ile dinler, onların aralarında şöyle konuştuklarını iddia edersiniz:

— Dengi dengine... Dengi dengine...

Yorulmuştu. Dizlerini kırarak yere oturdu:

— Oysa ibret alacağınız yönümüz ne çanımız, ne pehlivanlığımızdır. Şu yere çöküşümüz yok mu yüz kızartıcı yanımızdır. Cüssen ne kadar iri olsa, boyun ne denli büyük olsa, önemi yok. Bir kere diz çöktüysen, ömrün boyunca öyle yaşamaktan kurtulamazsın. Dört ayaklı bütün hayvanların eklemleri vardır. Onlar da bizim gibi diz çökebilir, yere oturabilirler. Siz hiç bir atın, hattâ bir eşeğin yere diz çöktürüldükten sonra, üzerine yük sarıldığını gördünüz mü? Atalarımız bir halt yemiş, insanların önünde diz çökmüşler. Cezasını hâlâ çekmekteyiz. Önünüzde bir kez diz çöken, ömrü boyunca dizlerinin üzerinde yaşamağa mahkûmdur artık.

Deve dertliydi çok. Devam etti:

— Dünedek demiryollarınız yoktu. Deve katarları olmasaydı mallarınızın ulaşımını yapamaz, belki de aç kalırdınız. Bu kadar işinize yaradığımız halde yine de bizi kasaplara teslim etmek huyunuzdan vaz geçemediniz. Ne ettiysek yaranamadık şu insanoğluna... Partileriniz dindar görünmek istedikleri halde, amblem olarak atı, arslanı, koçu, kartalı aldılar da hiç biri benim hacılığımı kabullenmedi. Oysa Milli Selâmet Partisi için biçilmiş kaftandım.

Güya bana sormuşlar:

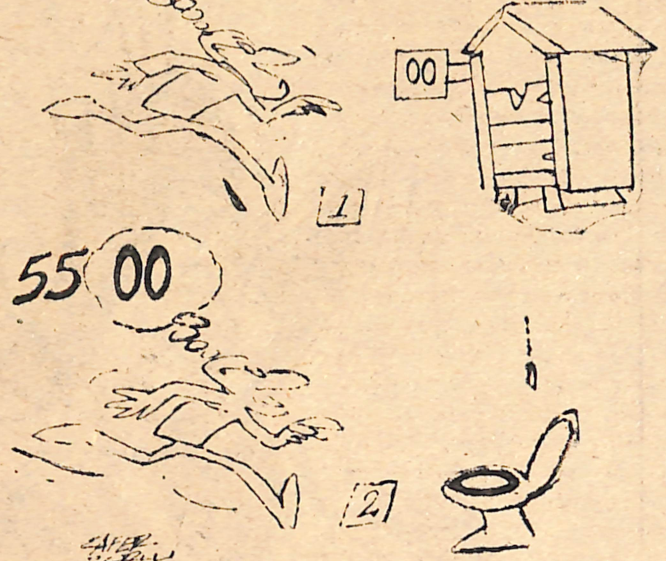
— Boynun neden iğri...

— Nerem doğru ki... diye cevap vermişim. Yalan vallahi. Soruyu soran da, cevabını veren de sizsiniz. Benim eğriliğim, insanların dalavereleri, hileleri, düzenbazlıkları yanında orak gibi doğru kalır!

Üzerine beş tonluk yük sarılmıştı Deveci bu ağır yükle ayağa kalkması için onu tekmelemeye başlamıştı. İniltiler, homurtularla ayağa kalktıktan sonra, devam etmişti sözlerine:

— Bütün bu diz çöküp, ayağa kalkmalar bir tutam diken için. Onun da hepsini yutamam. Yarısını, yiyecek bulamadığım zaman geviş getirebilmek için depo etmek zorundayım...

BURHAN ESEN

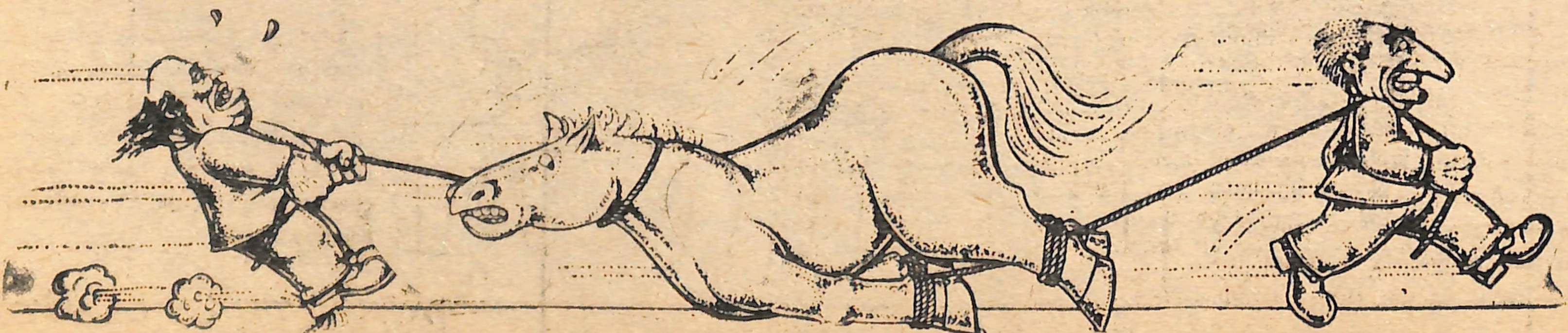

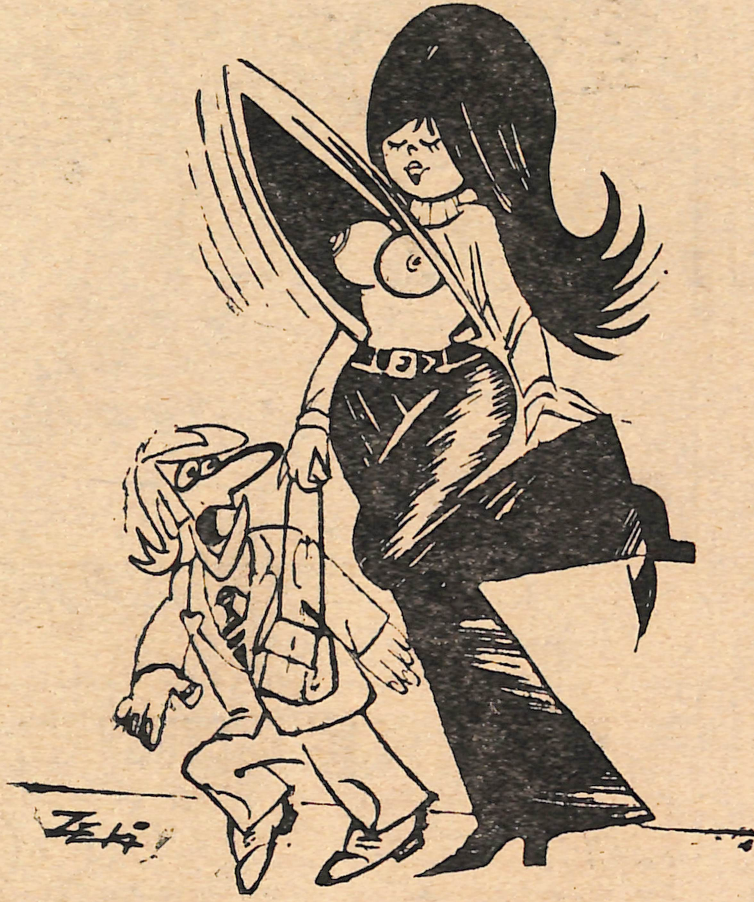
— Asgari ücretin 3500 veya 5500 olması isteniyor —

BENİ BAŞKAN SEÇERSENİZ

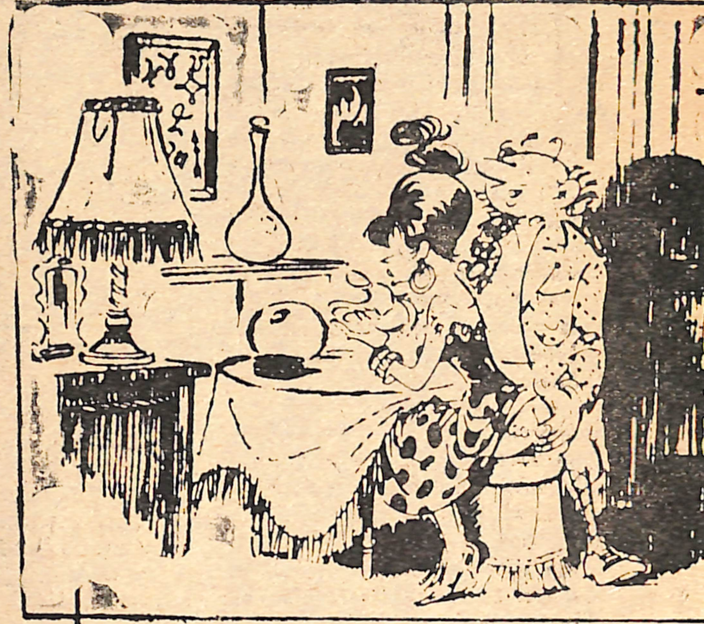
Tüm işlerim düzgün gider
Beni başkan seçerseniz.
Sorunlarım hemen biter
Beni başkan seçerseniz.
Yirmibin net alacağım,
Ben yolumu bulacağım
Beni başkan seçerseniz.
Yoksul halkı nideceğim,
Kokteylere gideceğim,
Her gün başka giyeceğim
Beni başkan seçerseniz.
Bizim evde su akacak,
Elektrikler hep yanacak,
Çöpçü bize uğrayacak
Beni başkan seçerseniz.
Eski evim' yıkacağım,
Apartıman yapacağım
Kent imarı rafta kalır,
Herkes beleş arsa bulur,
Gecekondu serbest olur
Beni başkan seçerseniz.
Tüccarlara hiç karışmam,
Esnaflarla hiç bozuşmam,
Denetimle hiç uğraşmam
Beni başkan seçerseniz.
Fiyatlara yormam kafa,
Kim çekerse çeksin cefa,
Bakkal çakkal sürer sefa
Beni başkan seçerseniz.
Kaldırımın üzerleri,
Ya lokanta, ya park yeri,
Kontrolsuzluk gelir geri
Beni başkan seçerseniz.
Kentli olan çeker çile,
Böyle gelmiş, gider böyle,
Trafiği almam ele
Beni başkan seçerseniz.
Sokakları kazacağım,
Kapatmayıp azacağım,
Tekzibimi yazacağım
Beni başkan seçerseniz.
Lokantada bozuk yemek,
Gramajı düşük ekmek,
Neme gerek kontrol etmek
Beni başkan seçerseniz.
Her güçlüğü sıyırırım,
Partilimi kayırırım,
Vatandaştan ayırırım
Beni başkan seçerseniz.
Özetleyim neyinizim :
Köpeğiniz, kölenizim,
Dört yıl sizin kulunuzum
Beni başkan seçerseniz.

Mukadder ÖZAKMAN

— Ne bozuluyorsun!.. Hava rüzgârlı, pantalon giy demedin mi?

Günlük olaylar

ÖĞÜT

Hayatı boyunca birçok tecrübeler edinmiş olan ihtiyar Cemil dayı, aniden hastalanmış ve yatağa düşmüştü. Karısı Fatma teyze, onun başucundan ayrılmıyor, gereksinimlerini karşılamaya çalışıyordu. Cemil dayı karısına:

— Bana oğlum Naci'yi çağır gelsin, dedi.

Fatma teyze denileni yaptı. Naci'den başka çocukları yoktu. Naci babasının yanına geldi. Henüz onsekiz yaşlarında kadardı. Babasının buruşuk elini öptü.

Cemil dayı güçlükle Naci'ye:

— Sözlerimi iyi dinle oğlum, dedi. Sana üç öğüdüm olacak! Birincisi, içki içmek istiyorsan, meyhaneye saat yirmidörde doğru git. İkincisi; Hovardalık yapmak istiyorsan, kadının yanına sabaha karşı git. Üçüncüsü ise; Kumar oynamak istiyorsan, kumarbazların pîrinin yanına git. Eğer bunları deneyip de, böyle işler yapamıyacağını anlarsan, eve gel şu tavanda asılı duran halkaya urgan bağla, kendini as, dedi ve öldü.

Babası mezara gömüldükten sonra, Naci'yi bir düşüncedir aldı. Babası ne demek istemişti? Babasının verdiği üç öğüdü tutmaya karar verdi...

Naci, saat yirmidörde doğru bir meyhaneye girdi. İçerde gördü ki, müşterilerin çoğunluğu sızmış, bazıları da yaka bağır açık, yüzlerinde renk yok, üstelik içerde pis ve ağır bir hava var. Kendi kendine: «Ben bu şekilde yapamıyacağım» diyerek meyhaneden çıktı... Aynı gece sabaha karşı bir randevu evine gitti. İçeride gördü ki, kadınların saçları tarumar, yüzlerindeki makyajlar akmış çirkin mi çirkin bir hal almış. Naci'nin midesi bulandı soluğu dışarda aldı ve kendi kendine «Ben bu işi de yapamıyacağım» dedi... Ertesi gün bir kumarhaneye girdi. İçerde onu karşılayanlara:

-YAĞMUR YAĞMIYOR Kİ...
SENİN O ÇAPKIN ARKADAŞIN
BANA SULANIYOR.
GARANTİ DAMDADIR!

-ELİNDE PARA GÖRMÜYORUM.
BEDAVA FAL BAKMAM BEN!

KIŞ GELİYOR

NUR

ODUN FİATININ ARTTIĞI BELLİ OLMUYOR MU?!..

KIZA BAK ODUN GİBİ HERİF BULMUŞ!..

ODUNA KÖMÜRE GEREK YOK SEVGİLİM SENİN ATEŞİN BANA YETER!..

NE O!? KIŞ GELMEDEN TİTİRİYORSUN

— Ben bu kumarbazların pîri ile oynayacağım, dedi.

Onu karşılayanlar :

— O şimdi falancı hamamdadır, dediler.

Naci, doğruca tarif edilen hamama gitti, orada kumarbazların pîrini ona gösterdiler. Kumarbazların pîri bir havluya sarılmış, bir köşeye uzanmış durumdaydı. Yanına iyice sokularak :

— Siz kumarbazların pîrimisiniz? İnanmam! dedi.

Kumarbazların pîri :

— Yanında zar var mı? diye sordu.

Naci iki adet zar verdi kumarbazların pîrine. Kumarbazların pîri, zarları avucunun içinde çalkalayarak arkasına doğru fırlattı, Naci'ye :

— Git bak düşeştir, dedi.

Naci zarları almaya gitti. Gerçekten de zarlar düşeşti.

Kumarbazların pîri, zarları tekrar avucunun içinde çalkaladıktan sonra arkasına doğru yine fırlattı, Naci'ye :

— Git bak düpençtir, dedi.

Naci zarları almaya gitti. Gerçekten de zarlar düpençti.

Naci kumarbazların pîrine sordu :

— Nasıl oldu da seni soyup soğana çevirdiler, dedi ve yanıt beklemeden kendi kendine : «Ben bu işi de yapamıyacağım,» diyerek üzgün üzgün eve döndü. Babasının tavanda, gösterdiği halkaya dalgın gözlerle baktıktan sonra halkaya bir urgan bağlayarak kendini astı!.. Tavandaki halka meğer bir kapağın halkasıymış. Naci'nin ağırlığı ile birden açıldı ve tavandan aşağıya altınlar şangır şungur dökülmeye başladı. Naci altınların altında kalmıştı... Böylece Naci hem tecrübe sahibi, hem de zengin oldu...

Veysel KARASOY

BU seçimlerde en çok hoşuma giden nedir biliyor musunuz aziz gardeşlerim? Okuma yazma seferberliği. Eskiden helâlara, mahalle duvarlarına yazılırken maşallah bugün yazılmadık ne bir duvar kaldı ne bir tarihi anıt ve mezar. Tosun adlı bir halk ozanı helâ duvarına yada kapısına: «Bunu yazan tosun...» diye imzasını atar ve türlü çeşitli inciler döktürürdü. Bunların çoğu belden aşağı olurdu ama olsun, insanı oyalar, sıkıntısını, derdini unutturur, eğer helâdaki kişi kabızsa: «Öyle zor, öyle zor ki seni içimden atmak» diye feryat etmekten alıkoyardı.

Mahalle çocukları da nerede boş bir arsa, direk, duvar görseler hemen üstünü : «Ali Ayşeyi seviyo» «Aslan Fener, Kova Gassaray, Arabacı Beşiktaş» gibi kelimeler, cümlelerle doldururlardı. Derken reklâm denen şey icad oldu. Boş yerlere reklâm afişleri yapıştırılmaya ya da yazılmaya başlandı. Yani duvar edebiyatının yerini reklâm edebiyatı aldı. «Sanat güneşimiz Zeki Süren gazinomuzda», «Hanımefendi sanatçı, billur sesli şarkıcı Emel Bayın bizim yerde şakıyor», «Vedet şantöz Zehire pek yakında Efebaşı gazinosunda proğramlarına başlıyor...» gibi çarşaf çarşaf yazılar, resimler ortalığı kapladı. Duvar edebiyatı yazarları önce bu afişleri yırtarak kendilerine yer açmaya çalıştılar ama baktılar ki yırt makla başedemeyecekler, çünkü her gün yırtılanın yerine bir başkası geliyor, onlar da bu afişlerdeki kadın resimlerine bıyık sakal yapmakla, erkek resimlerinin dudaklarını boyamakla hınçlarını aldılar ve bazı kelimeleri rötüş ettiler. Sözgelimi «Vedet»i »Velet» yaptılar, «Güneş»i «Gebeş», «Güreş» haline çevirdiler. Böylece duvar edebiyatında bir de mizah edebiyatı ön plâna çıktı. Ciciler kaka edilmeye, ciddi cümleler gülünç hale getirilmeye başlandı.

Sinemacılar da boş durmadı. Sinemalarında oynayan filmlerin adlarını yerlere yazmaya, afişlerini de duvarlara yapıştırmaya koyuldular. Bu arada banka ilânları, mağaza, dükkân ilânları birbiriyle iyice çekiştiler, savaştılar. Biri öbürünün üstüne bindi. «Her yerde kar var» şarkısı «Her yerde ilân var» şarkısına dönüştü. Yer gök ilâna kesti. Eskiden ağaçlara sadece aşıklar adlarını ve kalblerini yazarlarken bu sefer ağaçlar bile ilân meyvası vermeye, ilân çiçekleri açmaya başladılar.

İlân edebiyatı o kadar gelişti serpildi ki çöp sepetleri, sırta giyilen gömlekler, kazaklar, otobüsler, taksiler, kalemler bardaklar, kaşıklar çatallar, okunan kitaplar, yazılan defterler, seyredilen filimler hep ilân kokmaya başladılar. İnsanlar dılar ki «Bir bardak su ver, ama ilânsız olsun» demeye başladılar. Televizyon, radyo proğramlarının yarısı ilânla doldu. Bu gidişle bu iş öyle bir hale gelecek ki kişi son nefesinde bile ilândan kurtulamayacak, adam can verirken ağzına bir mikrofon uzatılacak: «Son nefesinizde, ben sağlığımda Pak jiletleriyle traş olurdum derseniz varislerinize çok para vereceğiz, borçlu ölmeyeceksiniz» diyecekler. Adam acaba öbür dünyada da var mı bu reklâm illeti? diye düşünecek...

Şaka bir yana, okuma yazma seferberliğinin birer belirtisidir bunlar. Hele siyasi partiler de bu işe başlayınca iş iyice çığırından çıktı. Ama şöyle bir yararı da oldu:

Okuma yazma oranı arttı. Yoksa devlet ne kadar zorlasa, okuma-yazma bilmeyi şart koşsa bu millet kendiliğinden ya da zorla okuma yazma öğrenemezdi. Ama şimdi öyle mi? Sağa bakıyor yazı, sola bakıyor yazı... Merak ediyor bunlar ne yazıyor diye ve başlıyor okuma yazma öğrenmeye, çat çat hecelemeye, heceleri söktükçe kelimeye oradan cümleye. Bu okuma yazma seferberliğinin bir yararı da şu: Trafik sıkıştığı zaman eskiden ne yapacağımızı bilemez, sıkıntıdan patlar ve kavga, döğüş etmeye başlardık. Şimdi ise şu trafik bir sıkışsa, araba dursa ya da yavaşlasa da duvardaki yazıların ne dediğini bir söksem, anlayabilsem diye can atıyoruz...

Geçenlerde bakın ne oldu :

Paşaya kelle götürürcesine hızlı giden bir minibüsün içindeyiz. Duvarda türlü çeşitli yazılar var ama şoförün aceleciliğinden bir harfini bile okuyamıyoruz. Derken trafik sıkıştı. Şoför sövüp sayarak ateşli bir «OF!» çekerken biz müşteriler de derin bir «OH!» çektik. Trafik kazasına uğramaktan kurtulduğumuz için çekmemiştik biz bu «Oh»u, yanlış anlamayın. Eceli gelen ölür. Bunun hızlı gitmekle, yavaş gitmekle bir ilgisi yoktur. «Ecel geldi cihane, baş ağrısı bahane» demiş, şair, işte onun için sen yavaş yavaş giderken bile arkandan bir şoför gelir hızla ve seni aldığı gibi yapar Karacaahmet'e posta! Yürümekte, araba sürmekte ne kadar olursan ol usta, aceminin birine çattın mıydı kırılır sendeki pusula! Yaa, işte böyle.

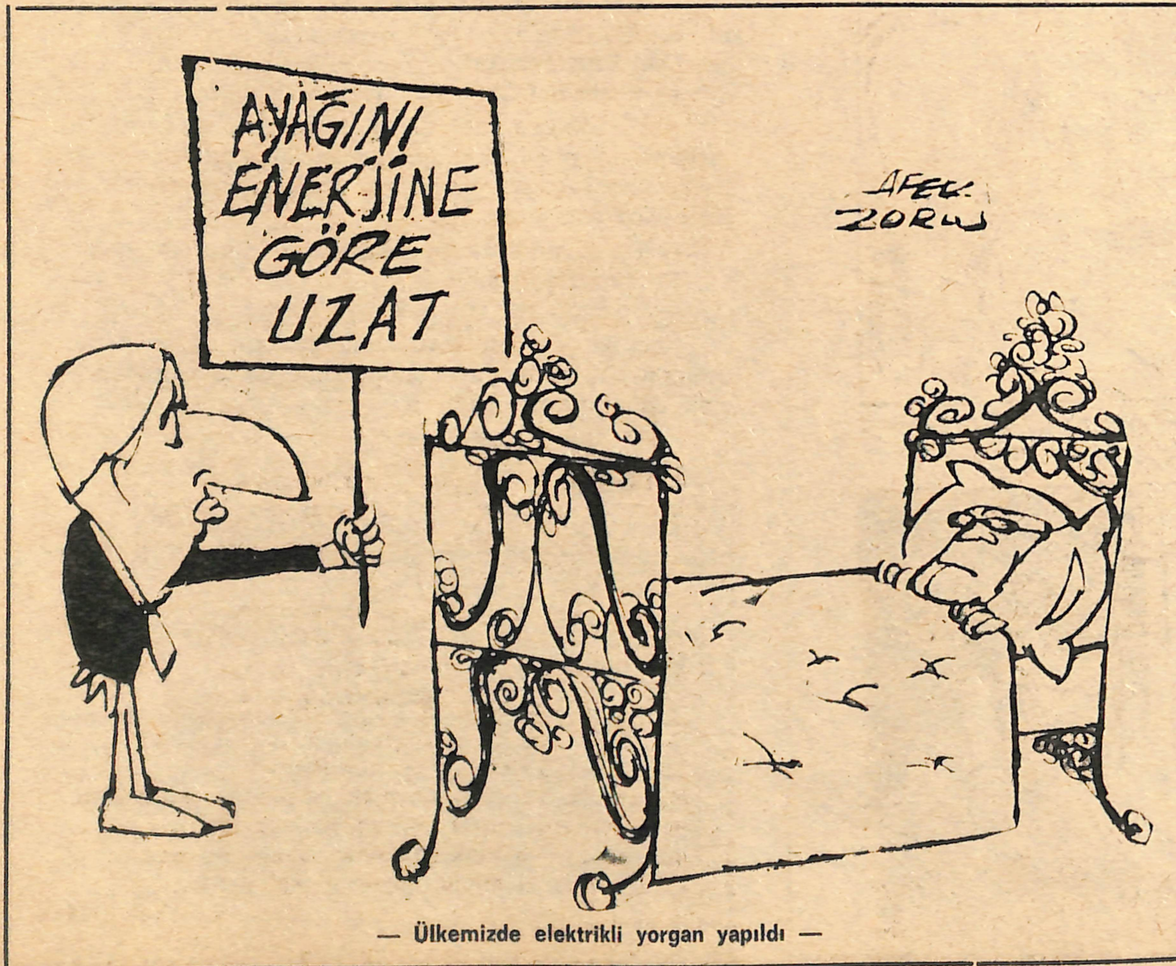
Biz, nihayet duvardaki yazıları okuyabileceğiz diye çekmiştik «Oh»u Kimimiz sağa bakıyoruz, kimimiz sola. Ama yazıları okudukça yüzümüz gülüyor, keyifleniyoruz. İçimizde bir okuma yazma bilmeyen teyze varmış. O, can sıkıntısından patladı ve oracıkta artık okuma yazma öğreneceğine yemin etti. Biz kendisine hemen ilk dersleri vermeye başladık Kadın soruyor, biz yanıtlıyoruz, böylece vaktin geçtiğini hiç anlamıyoruz.

— Şurada ne yazıyor oğlum?

— Umudumuz Ecevit, yazıyor teyze.

— Haa, kimdi bu Ecevit. Başbakan mı?

— Eskiden başbakandı teyze, şimdi muhalefet lideri.

— Ülkemizde elektrikli yorgan yapıldı —

— Haa, tanıdım, tanıdım! Karaoğlan dedikleri değil mi bu?

— Tam üstüne bastın teyzeciğim, kaldır ayağını!

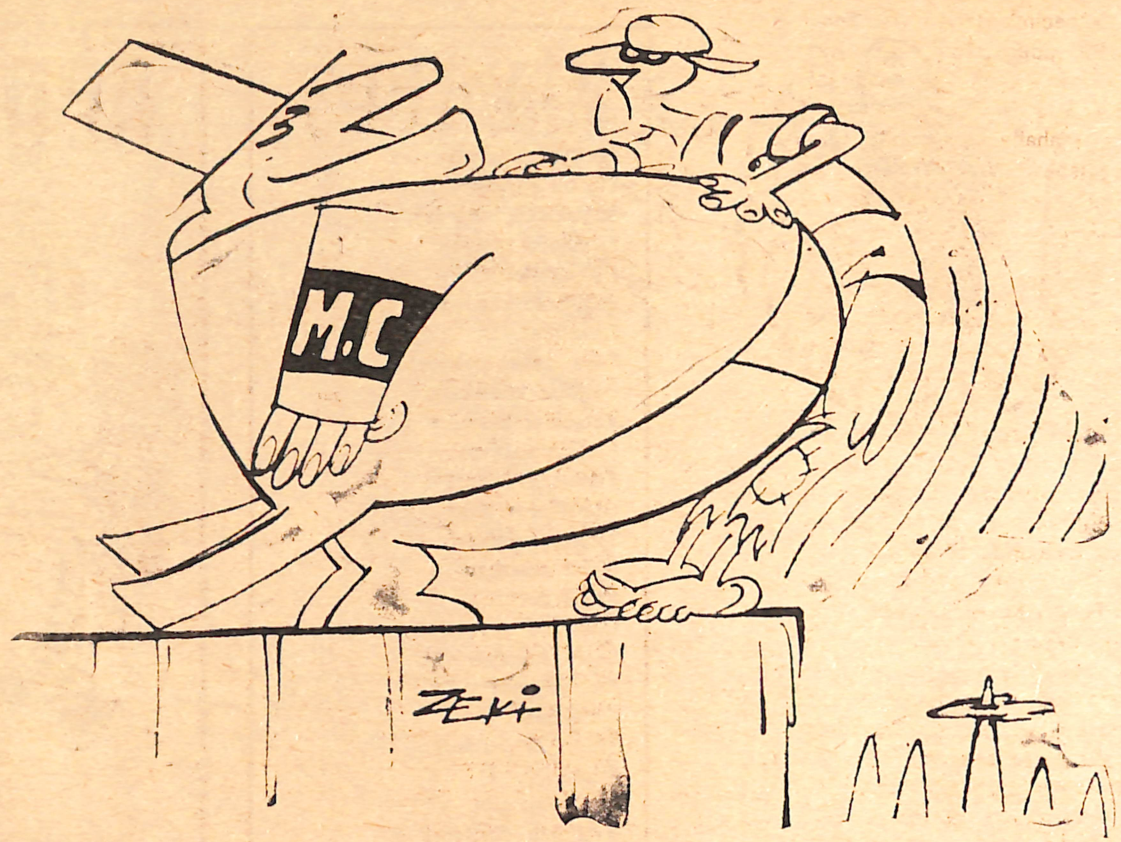
— Yalan yere yemin edenler kaldırırlar ayağını oğlum. Niye kaldıracakmışım ayağımı bakayım? Politikacı değilim ben. Yalan, dolan bilmem.

— Ayıp ettin teyzecim. Yanlış anladın. Lafın gelişi öyle dedik biz. Bak şurada çaremiz Demirel yazıyor. İsterseniz harfleri teker teker heceleyelim. De mi rel...

— Heceleme oğlum. Küçük çocuk değilim ben. Tanıdım onu da. Hani televizyonda çıkıyor bazan. Kafasını sağa sola çevirip duruyor, azıcık da başı şey. AP başkanı.

— Tamam teyzecik. Sende bu merak ve ilgi varken az zamanda bizden fazla okur yazar olur da duvarlara yazı yazmaya başlarsın.

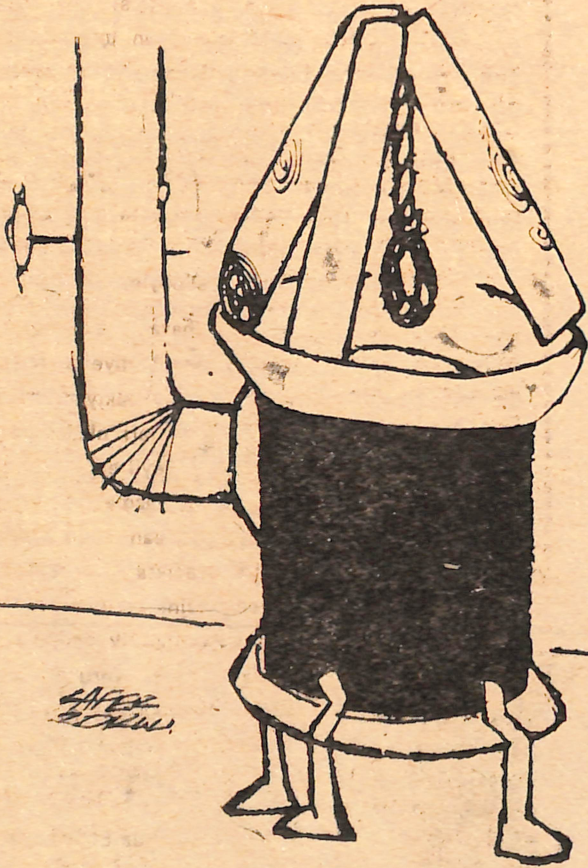
— Tabii, ne sandınız ya. Yazarım valla, yazarım!

İşte gördünüz ya, okuma yazma seferberliğinin hikmetini. Seçim bitti ama seferberlik bitmez. Duvarlarımız gene yazıdan görünmez. Çünkü millet alıştı bir kere!..

Erhan TIĞLI

— Odun fiyatlarına zam yapıldı —

DARAĞACI!

TAŞLAMALAR

DEĞİLDİR

Vatan ağaların bir otağı değildir,
Yeğen, biraderlerin bir ortağı değildir,
Memur kırmaktan, adam kayırmaktan vazgeçin,
Bu memleket kimsenin, bir çiftliği değildir.

BAKIN (Gazetelerden)

Bir yanda çalışmadan rahat bir geçim vardır,
Bir yanda izahı güç, berbat bir geçim vardır.
Öbür yanda Reyhanlı, Amik Ovasında da,
Açlıktan, susuzluktan ölen emekçim vardır.

FORMA (Gazetelerden)

Eller ön plânda tutar bilim yarışmasını,
Medeniyet yolunda, verir uğraşısını.
Bizlerse müspet ilmi terketmiş açıyoruz,
İlkokullar arası (FORMA) yarışmasını.

DİKKAT

Toklar, açlar takımı arasında bir maç var,
Biletler karaborsa ve üstelik haraç var.
Oyuncular sinirli, seyirciler sabırsız,
Dikkat beş, on akıllı hakeme ihtiyaç var.

KÖYLÜM

Bizde ancak efendi olur seçimde köylüm,
Ve sonra ırgat olur, kanter içinde köylüm,
Doktordan ve ebeden, ışıktan, yoldan mahrum,
Ormana hasret yaşar, orman içinde köylüm.

YAPMALI

Öğretmenleri süren zatlara bir bakmalı,
Karpuz kabuğundan bir, tek madalyon takmalı,
Ve sonra son süratle, milliyetçi bir ruhla,
Ankara'ya gönderip, genel müdür yapmalı.

ÇİZGİ OYUNU (Gazetelerden)

Bunu ben söylüyorum, (bunun altını çizin),
Şunu müjdeliyorum (şunun altını çizin.)
Böylece şevkle çizgi oyununa başladık,
Alem yine ol alem, (LÜTFEN ALTINI ÇİZİN.)

KOLAYLAŞTI (Gazetelerden)

Yol kesmek, vurmak, soymak, soyulmak, kolaylaştı,
Düşünmek suç sayıldı, sürülmek kolaylaştı.
Kitap almak, okumak, devrimci olmak bir suç,
Ve bir ortam ki suçlu, sayılmak kolaylaştı.

Fuat ERTEKİN

SEN KİMSİN?

Gök gürlesin!
Yağmur yağsın...
Yağsın!
Gök delinsin!
Bütün şimşekler
Üstüme insin!
Sen kimsin?
Bir insan mı?
İn misin,
Cin misin?
Herkes bilsin!
Giydiğin kaskettir!
Neden fes bilsin?
Sen
Yıllar yılı yalnız!..
Sana değil,
Kendine gelsin!

KARAKEDİ!

«Sarısı, beyazı, tekiri varken, tutup kara kedi besleyen bir kadından insana hayır gelir mi? Gelmez elbette! Sen bilmezsin. O ne sinsi, o ne domuz karıdır ben bilirim!..

Duymadın mı ayol? Gül ile kocasının arasına gene kara kedi girmiş!..

Allah için, Gül güzel kadın doğrusu.

Üstelik genç ve çekici!.. Elbette çekemez Nuriye onu. Elbet kıskanır ayol!..

Sonra kim var bu mahallede kara kedi besleyen Nuriye'den başka?..

Varsa söyle ayol. Allah aşkına söyle!

«Yanılıyorsun şekerim!» dedi, Fikriye hanım.

«Nuriye hanımın kara kedisi yok ki!..»

«Aaa... Dünyada inanmam ayol. Olmaz olur mu?.. Daha geçen gün evlerinden çıkarken gördüm kara kediyi!..»

Fikriye hanım:

«İlâhi, sen çok yaşa!» dedi. Bastı kahkahayı.

«Senin gördüğün kara kedi değil ayol! Mestan'ın gölgesi!»

ZİYAFET

Aşçılar çalışıyor...
Bin bir yemek yapıyor!
Baklavalar, börekler
Fırınlarda pişiyor.
Hizmetçiler
Sağa-sola koşuyor!..
Davetliler,
Teker teker geliyor!..
Sofralar kurulmuş,
Yemekler hazır
Servis bekliyor!
Yeniyor, içiliyor!
Göbekler şişiyor...
Şiştikçe şişiyor!
Bizler sıkarken
Kemerleri!..
Onlarınki gevşiyor!
Dışarda soğuk var.
Kar yağıyor!
Garibanlar,
Titreşiyor üşüyor!
Karlar...
Bir kefen gibi
Başlarına düşüyor!

NASIL?

Nasıl dikilir
Bu binalar?..
Nasıl kazanılır
Bu paralar?
Sizler ki...
Ananız ağlar!
Ey!
Fakir fukaralar...
Yetimler dullar!
Gökdelenler...
Binalar dikerken
Onlar!..
Sen de urbana
Yama dikersin!.
Olur mu böyle
Olmaz ki canlar!

UCUZ MU?

Tabana kuvvet
Az gittik
Uz gittik
Epeyce yol gittik.
Geldik fakirhaneye
Demeyin
"Ucuz gittik!"
Bir pabuç
Beş yüz lira!

SPOR

HAFTANIN OLAYI

Topla beraber kaleye girme rekoru kıran Hıdır Topubüyük'e takım arkadaşı Stop Nuri'nin bozuk çalması haftanın olayı olmaya hak kazanmıştır. Hıdır Topubüyük'ün verdiği pası beğenmeyen topu küçük gören Stop Nuri'nin bu davranışı spor terbiyesi ile asla bağdaşmaz.

Stop Nuri'yi kınamayı futbolumuz açısından elzem bulurken, Hıdır Topubüyük'ü de böyle bir olaya karıştığı için kutlarız.

Ayrıca, iki ayağına da hakim olan bu futbolcu Stop Nuri'yi derhal tutuklayıp cezaevi'ne göndermelidir.

GEÇ KALDIĞIM MAÇ!

Ben yürümeyi çok severim. Bu yüzden maça da yürüyerek giderim.

Geçen pazar erkenden yola çıktım. Acelem yok! Yavaş yavaş gidiyorum!.. Ne var ki, Dolmabahçe'ye geldiğim zaman maç bitmişti. Seyirciler taşıt bulmak için sağa-sola koşuşuyorlardı.

Nasıl olurdu?.. Her zaman maça yürüyerek giderdim. Maçın başlamasına beş-on dakika kala da içeride olurdum. Bu defa neden böyle olmuştu? Bir yere takılıp kalmamıştım. Her zamanki tempomla yürümüş... Erkenden de yola çıkmıştım.

Ertesi gün, gazete alıp maçın kritiğini okuyunca her şeyi anladım. Durum, bütün çıplaklığıyla çıkmıştı ortaya. Maç çok süratli olmuş. Takımlar hızlı bir oyun koymuşlar ortaya. Belli olmuyor ki!.. Futbolumuzda istikrar yok! Seyirci belkide ilk kez, zevkli ve kaliteli aynı zamanda hızlı bir maç seyretmiş. Böylesine hızlı oynanan bir maça da benim yetişmem beklenemezdi.

Maçın bu kadar hızlı oynanacağını, çabucak biteceğini nereden bilebilirdim?..

NEYE YARAR?

Gözüm yolda
Seni arar...
Aramaksa
Neye yarar
Aradıkça
İçim ağlar!
İşte yollar...
Hep o yollar!
İnsanlarsa
O insanlar!
Kimi yavaş
Kimi hızlı
Geçip gider!
Kimi, bir güzeli
Seçip gider!
Kimi dertli,
İçip gider!
Kimi garibanı
İtip gider!
Kimi
Çarşı pazar
Gezip gider!
İşte yollar!..
Hep o yollar!
İnsanlarsa...
O insanlar!
Ama gözüm
Seni arar!..
Aramaksa
Neye yarar?
Aradıkça
İçim ağlar!

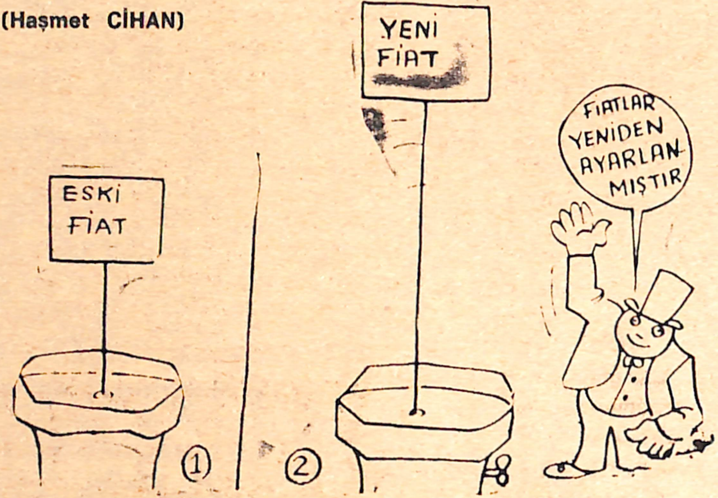
Sizin için...

PAHALILIK

Değerden düştü para, kalmadı bereketi,
Değiştirir manavlar, durmadan etiketi,
Kimse uygun görmüyor, bu yanlış hareketi,
Cehenneme çevirdi, bu zamlar memleketi..
Vurguncular dinlemez, ne emir ne de yasa,
Acımadan millete, doldururlar hep kasa,
Geçim derdi büyüdü, aldı memuru tasa,
Her gün artar fiatlar, altüst oldu piyasa...
Pahalandı süt yoğurt, yedi lira oldu tuz,
Nohut yirmi liradır, böcekli pirinç otuz,
Peynir çıktı altmışa, kırk elli liraya muz,
Kurşunlanır sokakta, insan hayatı ucuz...
Ayakkabı altıyüz, üç bin lira elbise,
Mutlu olur çocuklar, takunya giyebilse,
Kitap, kalem, deftere, dayanmaz oldu kese,
Kalacağız aç çıplak, zamlar böyle giderse...
Taksiler de lüks oldu, zengin olan biniyor,
Otobüsle gidenler, tüm pestile dönüyor,
Beklemekten dolmuşu, ayağa su iniyor,
İnsan yolda yürüyen, yayaya imreniyor...
Aylık üç dört bin lira, maaş yetmez kiraya,
Ev sahibi diretir, dost girse de araya,
Tereyağı bulunmaz, kilosu yüz liraya,
Almak için sigara, kuyrukta gir sıraya...
Etin kilosu seksen, pastırma da ikiyüz,
Nasıl yesin bunları, fakir yetim dul öksüz,
Şimdi milyoner oldu, dünkü câhil görgüsüz,
Buna ticaret değil, soygun denir düpedüz...
Zâten boşalmış olan, cüzdanı yoklamalı,
Kahve üçyüz yirmibeş, içmeyip saklamalı,
Arasıra çıkarıp, gizlice koklamalı,
Dayanamaz içersen, fincanı haklamalı...
Tuvalet de zam gördü, büyük yüz, küçük elli,
Paran yoksa kıvran dur, oyna bir çiftetelli,
Kabızlık kesemize, faydalıdır besbelli,
Zamlar devam ederse, kaçırırız, temelli...

M. Rıza ÖNCÜL — ALANYA

(Haşmet CİHAN)

DEVALÜ-ZAMASYON

Zam kervanına ah diyenlerle oh diyenlerin gürültüsü birbirini izlerken Rasim Bey ile Şevket Bey de ard-arda gelen bu fiyat artışının nedenlerini tartışıyorlardı. Rasim Bey:

— Efendim, hükümet bunu bir önlem olarak yaptı. Piyasada fiat ayarlamasına gitti yani... Buna zam denmezki. Hem bütçede açık mı, kaçık mı varmış... İşte yirmi milyon mobilya için, Kırk-elli milyon tır kamyonlarına, biraz.. komisyonlara döviz aktarması yapmışlar. Bu yüzden bütçede açıklıklar başlamış, ne yapsın zavallı bütçe, "beni soyuyorlar" diyememiş de onun ağzından başkaları demişler bütçenin don gömlek kaldığını. Bütçe demek memleketin namusu demektir. Onu çırılçıplak bırakmaksa akla ters düşer. Bütçenin açıksaçıklığını kapatmak istiyorlar. Bunun için de piyasa mallarının fiatı yükseltildi. Başka ne yapılabilirdi ki?... Yok efendim... devalüasyon, yok efendim zamlar... Söyle kardeşim Şevket Bey,

— Sizi çok iyi anlıyorum Rasim Beyciğim. Gerçekten de buna ne devalüasyon ne de zam denir. Buna dense dense kazıklı köyde devalü-zamasyon denir dimi?..

Necmettin ÇAKIR

BAK KARDEŞİM BAK

Bir köylü eşeğiyle beraber İstanbul'a pazara gider. Aksilik bu ya eşeğini İstanbul'un kalabalığında kaybolur. Haliyle pazara götürdüğü mallar da kaybolduğu için parasız kalır. Günü eşeğini arıyarak geçirir fakat bulamaz. Geceyi geçirmek için parka gider ve oradaki kanepelerden birine uzanır. Fakat gözüne bir türlü uyku girmez. Eşeğini düşünmektedir. Bir süre sonra yan daki kanepeden gelen seslerle kendine gelir. Genç bir kadınla, genç bir erkek olduklarını anlayınca dinlemeye koyulur. Bir ara erkek kadına:

— Sevgilim senin gözlerine baktıkça İstanbul'un her tarafını görür gibi oluyorum, deyince köylü dayanamayıp yerinden fırlar ve:

— Bak kardeşim bak belki benim eşeği de görürsün, der...

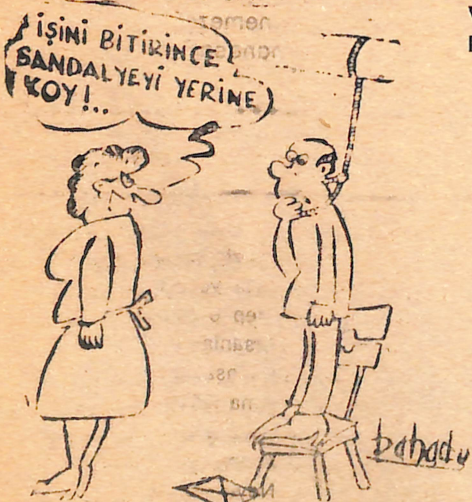
Mehmet Şimşek
Azaklıhoca/RİZE

BU BİZİM...

Zama zam koysalar
Çırılçıplak soysalar
Canımıza kıysalar
Sukûnetimiz var...

Necmettin ÇAKIR

Ayın birinci günüydü.
O günün gecesi sabaha karşı,
Zil zurna sarhoş çıktım bardan.
Bitirmişim bir aylık maaşı,
Meteliksiz, yalpalaya yalpalaya
Geçtim ıssız sokaklardan.
O gece sabaha karşı,
Gökteki yıldızlardan
Selâmlar aldım
Ve bir köşe başında
Derin uykuya daldım...
VEYSEL KARASOY

(Bahadır TOKMAK)

AÇ GÖZÜNÜ

Kaleden bir sinek uçtu,
Geldi çayıma düştü.
Görmemiştim aylardır eti...
Tanrı bize gönderdi kısmeti,
Sevinçle sarıldım bardağa,
Benden açgözlüsü yok diyordum..
Benden de açgözlü çıktı bizim Şakir.
Dikti bardağı başına..
İçti, «dedi çok şükür.»

Hilmi Kurt — İskenderun

— Kafanızı çevirinde filmi seyredelim yahu!

YÜZÜ hiddetle kırışan Gerad telefonu kapattı.

Olanaksız bir şeydi bu. Yaşamını tam da olumlu bir şekle sokacağı an Clara'nın gelivermesi felâketin ta kendisiydi.

O an için, aklına ilk gelen, Clara'ya otelinde biraz beklemesini söylemek olmuştu :

— Sevgilim, buraya gelmiş olman elbetteki benim için büyük bir mutluluk... Ama belediye başkanı ile randevum var... İşim biter bitmez hemen yanına geleceğim.

Nasıl da atıvermişti bu yalanı! Ufak dereceli bir memurdu ve henüz belediye başkanının yanına çıkmış bile değildi her hangi bir iş için. Daima amirleri girerdi onun odasına.

Birlikte paylaştıkları odaya, büro arkadaşı Boniface girince, onun bozuk yüzünü görerek hayretle :

— Ne oldu, hasta mısın? diye sordu.

— Bir şey yok, kahvaltıyı fazla kaçırdık, hazımsızlık, dedi Gerard.

— Dikkat! Senin gibi yakışıklı bir genç, formunu korumalı...

Onun gibi yakışıklı bir genç; Boniface'ın sözleri biraz moralini yükseltti.

Evet, neticede, Boniface gibi -baremi kendisinden bir darece yüksek olmasına rağmen- şekilsiz bir erkek değildi. Yakışıklı olarak dünyaya gelmiş, öylede kalacaktı. Hem sporculuğu da vardı!..

Fransa'nın güney doğu küçük kasabalarından birinde yaşayan Gerad, yakışıklılığı ile olduğu kadar sporculuğuyla da ünlüydü. Koşularda birinciydi. Kermeslerde ait olduğu klübü her zaman ön sırada tutardı.

Ama ne yazık ki, doğanın ona verdiği fizik güzelliğine rağmen, zekâsı pek parlak olmadığından çalışma hayatında ilerliyemiyordu bir türlü.

Kendisi bu sadece şanssızlığına veriyordu.

Havai karakteri yüzünden tahsilini küçük yaşta bırakmıştı. Doğduğu küçük kasabada sevimliliği ve spordaki süksesinden ötürü herkes tarafından seviliyordu.

Bundan yararlanıyordu da, bir Don Juan'dı.

Ama son derece gizli yapıyordu çapkınlığını. Ve evli kadınlar bu nedenle çok takdir ediyorlardı onu.

İşte başarıya ulaşmak emellerini de bu yön üzerinden kurmuştu. Bir gün mutlaka, bir kadın yüzünden yıldızı parlayacaktı.

Bir tatil dönüşü, kulüp başkanları kasabalarında büyük bir ziyafet veriyordu. Bu ziyafete çok zengin bir iş adamı kızıyla beraber gelecekti. Kulüplerine paraca önemli yardımlarda bulunan iş adamını hoşnut etmek amacı ile, yakışıklı Gerard'ı kızının yanına oturttu başkan. Zengin adamın kızı Chantal çok hoşlandı Gerard'dan güzeldi de kız, Gerard'da ondan hoşlandı. İki gencin bundan sonraki karşılaşmaları özel randevuları sayesinde sağlandı. Kısacası, sevişmeye başladılar. Ve evlenmeye karar verdiler. Chantal'ın babası da karşı koymadı bu evlenmeye.

İşte, amacına ulaşmak üzereydi sonunda Gerard.

Ne yazık ki, sadece bir tatil macerasından başka bir şey olmayan Clara'nın kasabaya gelişi her şeyi tehlikeye sokabilirdi.

Chantal'ı tanımadan önce Pyrene dağlarında tatilini geçirmeğe gitmişti. Küçük dağ otelinde sadece günlük yürüyüşlere çıkıyor, bol bol yiyip içiyordu ama genç bir erkek için yeterli değildi bunlar. Bir arkadaş ihtiyacı duyuyordu. Oteldeki müşterilerin çoğu yaşlı çiftlerdi. Flört edecek bir kız bile yoktu... Hizmetçiler de aptal ve çirkindiler. Büyük bir ilgisizlik içinde gördükleri işten sonra uykudan başka bir şey düşünmüyorlardı.

Ama bir gün, Clara adlı ufak tefek, güzelce bir bulaşıkçı geldi otele.

Tamam, bu bana göre, diyen Gerard, üç gün sonra onunla samimi olarak bir gece odasına çağırdı.

Kız, böyle yakışıklı bir genç tarafından beğenildiği için büyük bir gurur duymaktaydı.

O gecenin sabahı, hayretler içinde kaldı Gerard. Kız kolaylıkla kollarına düşmüştü ama, bu ilk macerasıydı.

Sevimli Prens'le karşılaştığına bütün kalbile inanan Clara deli gibi aşık olmuştu Gerard'a.

Gerard ise tatilini iyi geçirmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Bir hafta sonra, oradan ayrılırken, Clara'ya bulunduğu kasabanın adını ve adresini vermek ihtiyatsızlığında bulunmuştu Gerard.

Evine dönünce de, onu çoktan unutmuştu ama kız bu maceraya sadık kalmıştı.

O akşam nişanlanacaklardı Chantal ile.

Kayın pederi olacak olan zengin iş adamı müstakbel damadını arkadaşlarına tanıtacaktı. Chantal da bütün zengin kızları gibi, sevdiği erkeğin para durumu ile hiç ilgilenmiyordu. Nasıl olsa babası garanti altına alıyordu geleceklerini. İlk aşkıydı Chantal'ın da.

— Saat altıya geliyor, dedi Boniface.

Düşüncelerine dalmış gitmiş olan Gerard sıçradı. İstasyona yakın küçük bir otele inmiş olan bu yapışkan Clara'dan nasıl kurtulacaktı? Ne pahasına olursa olsun onu Pyrene dağlarındaki köyüne geri göndermeliydi.

İş arkadaşının zengin bir evlenme yapacağını kıskanan Boniface :

— Düğün yakın mı? diye sordu.

— Bilmiyorum.

— Evlendikten sonra da bizimle beraber mi kalacaksın?

— Sanmıyorum.

Boniface bu habere memnun oldu. Böylesine yakışıklı bir gencin varlığı gölgeliyordu çevresindeki erkekleri. Onun evlenerek büyük şehre gitmesi çok iyiydi. İş paydos olunca Clara'nın bulunduğu otele yöneldi Gerard. Bu işi bir an önce halletmeliydi.

Bir şans eseri olarak girişteki büroda sadece bir çocuk vardı. Orada görevli olan annesi mutfağa kadar gitmişti. Çocuk da herhangi bir isteği kaydedebilecek yaşlardaydı.

Gözlerinde siyah gözlükler bulunan Gerard, Clara'nın oda numarasını sordu.

Çocuk duvardaki listeye baktıktan sonra :

— 22, diye cevap verdi.

Delikanlı kapıyı yavaşça vurdu. Kapı açıldı ve Clara Gerard'ın boynuna atıldı.

Onu öpüyor, öpüyordu. Canı iyice sıkılan Gerard oda kapısını kapattıktan sonra, terbiyeli bir şekilde, hatırını sordu kızın.

— Mevsim sona erdi, ben de serbest kaldım, dedi Clara. Artık hep seninim.

Gerard Clara'ya bakıyordu. Bir hafta, bu hantal ve anlamsız yüzlü kızla mı geçirmişti tatilini hoş bir şekilde? Nasılda hoşlanmıştı ondan? Düşündükçe tiksiniyordu. Kızın dili de çalıyordu ve bunu yeni farkediyordu.

Kız esrarlı bir şekilde gülümseyerek :

— Sana bir müjdem var, dedi.

Bu budala kız, kuşkusuz, artık hep onun yanında kalacağını söylemek istiyordu.

Zorla gülümsemeye çalışarak :

— Seni dinliyorum, dedi.

— Senden bir bebek bekliyorum.

— Oh, hayır! Olamaz bu...

Soğuk bir duş altına girmiş gibiydi Gerard. Geleceği, hayalleri, bir anda yıkılıverdi. Bundan sonra hayatını bu kaba kız ve ondan doğacak olan çocukla mı geçirecekti?

— Neden olmasın? diye sordu Clara. Senden başka erkek tanımadığımı biliyorsun.

Gerçekti sözleri.

— Ailen biliyor mu? diye sordu.

— Bu onları ilgilendirmez.

— Şu halde, kimse bilmiyor?

— Hayır.

Gerard çılgın gibi çevresine baktı. Bu kadından kurtulmalıydı.

— Giyin, çıkalım burdan.

Clara mantosunu almak için gardrobu açtı. Ensesine güçlü bir yumruk yiyerek baygın yere düştüğünde ne olup bittiğinin farkında değildi.

Gerard banyo dairesine girdi. Clara'yı banyoya yatırdı, musluğu açtı. Kızın kafasını dört beş kere sert darbelerle küvete vurdu vurdu. Küvet suyla dolduğunda, o, ölmüştü.

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. Çevredeki parmak izlerini mendili ile sildi, kapıyı açarak merdivenlerden indi.

Bürodaki çocuk mutfaktaki annesile konuşuyordu. Onların dikkatini çekmeden sessizce sokağa çıktı.

Heyecanını yenmek için kulübü- ne girdi. Bir iki lokma bir şeyler atıştırdı.

Chantal onu mutluluk dolu bir gülümsemeyle karşıladı. Gerard da aynı şekilde gülümsüyordu. Kısa bir süre önceki o feci cinayeti işleyen o değildi sanki. Nişan, parlak sözler, neşeli bir topluluk içinde ilân edildi. Geç vakit, herkes evine dağıldı.

★

Kendisini savunmaya çalışan Gerad'a polis komiseri sert bir sesle:

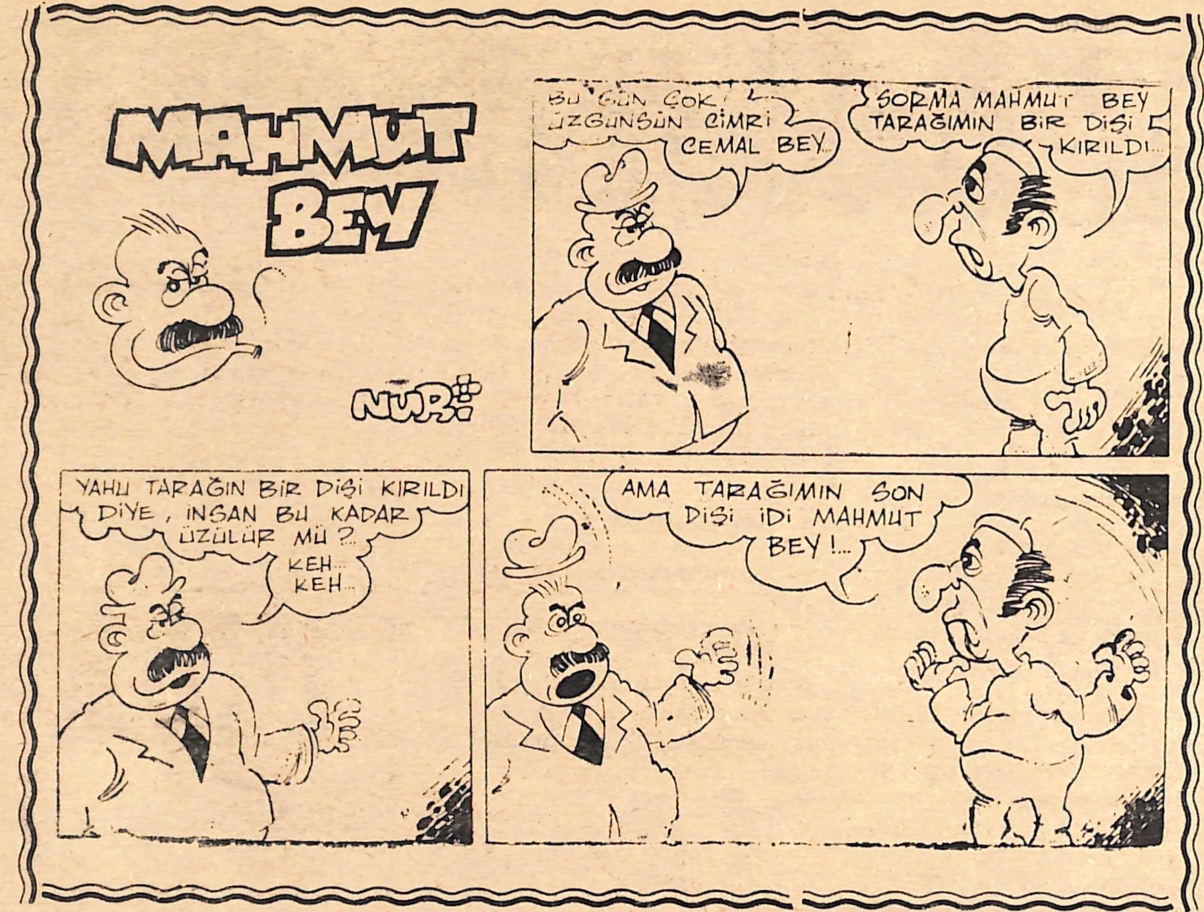
— İtiraf etmekten başka çaren'z yok, dedi. İlkin, bir kadın banyo yapmak için elbiselerile suya girmez. Başı dönerek içine düştü desek, bu yüzü koyun olur, arka üstü olmaz. Başını çarptı desek, arka arkaya dört beş kere, deli olmuş gibi bu işi kendi kendine yapamaz.

— Bana ne bunlardan? Ben onu tanımıyorum... Hiç görmedim, diye inledi Gerard.

— Kızın kâğıtları arasında sizin adresinizi bulduk. Pyrenelerde küçük bir otelde hizmetçi olarak çalışıyormuş kız. Ve sizde oradan bir kart göndermiştiniz kasaba gazetesine...

— Kıza dikkat etmemiş olacağım...

— Bir bebek bekliyordu... sizden olması muhtemel olan bir bebek.

— Nasıl düşünebiliyorsunuz bunu Hem onun kasabaya geldiğini bile bilmiyordum.

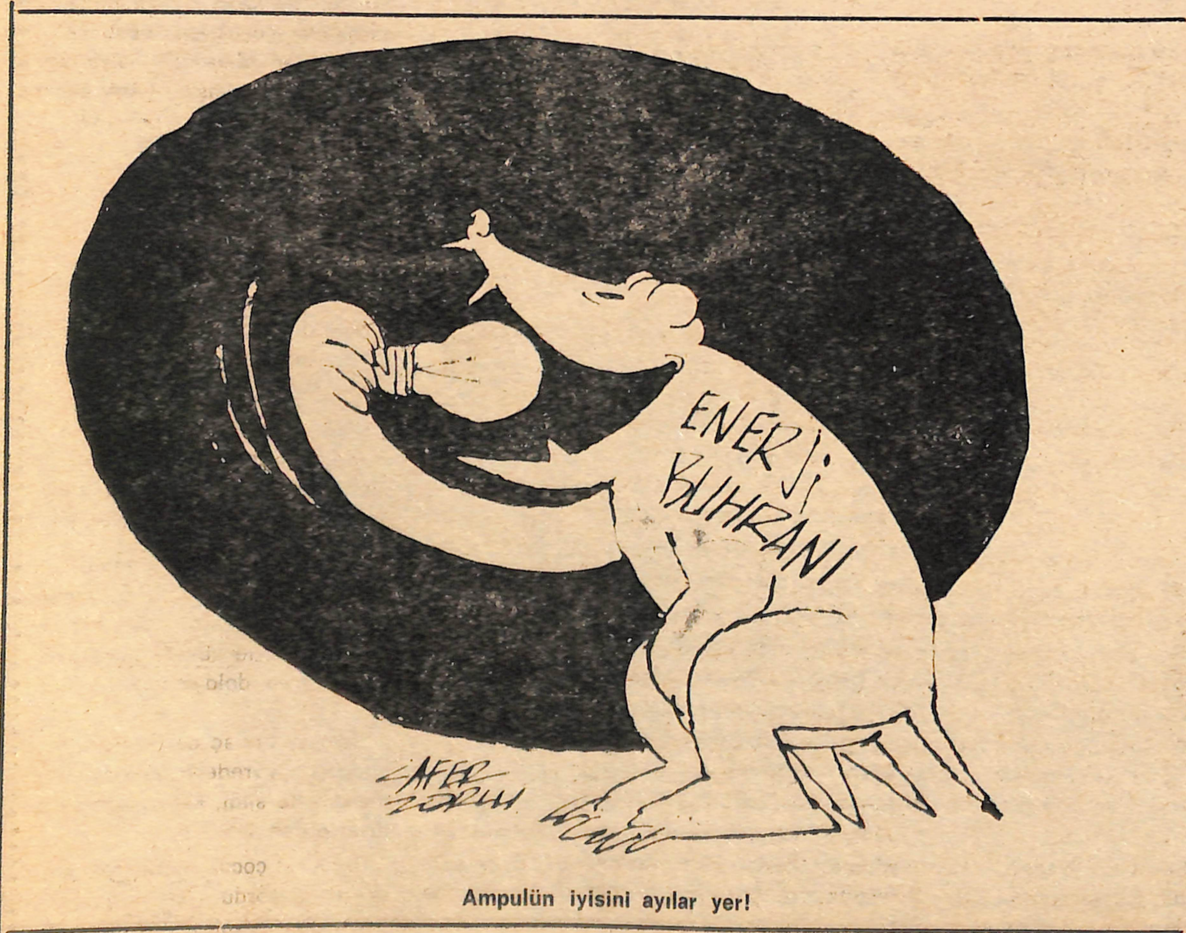
Kanıtlayabilirim bunu. Cinayet saatinde, ben spor kulübünde yemek yiyordum.

— Cinayet saatini nereden biliyorsunuz?

— Gazeteden.

— Ya otelin antresindeki çocuk tarafından tanındığınızı ne yapacaksınız? diye komiser alayla sordu. Siyah gözlüklerinize rağmen bir spor meraklısı olan çocuk sizi tanıyarak annesine bile söylemiş o an. Hatta, cesedi ilk bulan da o. Daha fazla inkâra gerek var mı? Neye yarar inkâr?..

Çeviren: **Süheyla Aykut**

Ampulün iyisini ayılar yer!

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden
Ergin Ortaç

Dizildiği ve basıldığı yer :
Dilek Matbaası
Tel : 26 63 78

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 4 T.L.

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 200 — TL. Altı aylığı 100 TL. Yurt dışı yıllığı 400 — TL. Altı aylığı 200 — TL.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

BABALAR

Arkadaşına :

— Çılgın bir arzuyla kızımın evlendiği günü görmek istiyorum, dedi.

Diğeri cevap verdi.

— Her baba böyle söyler ama kızları evlenince de üzülürler. Çünkü bir kızın evlenmesi demek, anne ve babanın çocuklarını kaybetmesi demektir.

— Öyle ama yinede kaybetmek istiyorum. Zira ben perişan olacağıma, evleneceği adam iflas etsin istiyorum.

SİGORTA

Sigortacıyı çağıran zengin iş adamı :

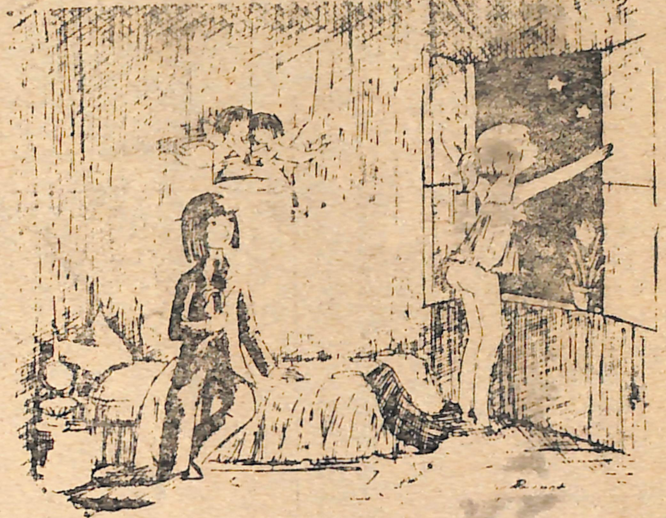
— Büromdaki bütün eşyaların sigorta edilmesini istiyorum, dedi.

— Peki efendim.

— Yalnız saatleri sigorta etmeyiniz.

— Neden?

Onların çalınma tehlikesi yokta ondan. Sağolsun işçilerim göz lerini sabahtan dikiyorlar, paydosa kadar saatleri sadakatle bekliyorlar.

— Sevgilim, beni yedi kat göklere çıkarasın diye pencereyi açıyorum!

NEDENİ

Toto, oynama için kendini sokağa çağıran arkadaışna :

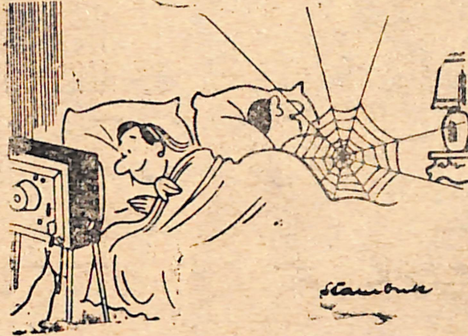
— Gelemem, dedi.

— Neden?

— Babama yardım etmem gerekiyor.

— Ne yapıyor baban?

— Benim aritmetik problemlerini çözmeye çalışıyor.

MÜŞTERİ

İndiği otelde güzel bir kadına rastlayan delikanlı müdüre sordu :

— Kim bu kadın?

— En eski müşterilerimizden biri, diye müdür cevap verdi.

— Sık sık gelir mi buraya?

— Evet. Bütün balayılarını burada geçirir.

İSKOÇYALI

İskoçyalı MacFarlane'ın karısı ölmüştü ve arkadaşı Macintoshe onu teselli etmeye çalışıyordu :

— Ne yaparsın arkadaş, Tanrının arzusuydu bu... Acısına sabırla tahammül etmek gerek.

— Elbette, diye bahtsız İskoçyalı başını salladı, yinede ağladı. Asıl yandığım, henüz bir hafta öncesi doktorun tavsiye ettiği ilacı satın almıştım ve o ilacın sadece yarısını bitirmeye zamanı olmuştu!..

KARARSIZ

İki İskoçyalı yolda karşılaştı. Biri :

— Sıkıntıdayım, dedi. Yarın için bir yerlerden mutlak para bulmak zorundayım.

İkinci İskoçyalı cevap vermeye hazırlanırken, diğeri devam etti:

— Yalnız, kimden istiyeceğimi bilmiyorum.

Arkadaşı derin bir oh çekerek:

— Mademki henüz kararsızsın, bunu daha önce söyleseydin ya... dedi.

DDT

İnsanların, haşarattan kurtulmak için sıktıkları ilâçları iç içe alkolik olan anne sivrisinek, kızına bağırdı :

— Eğer bu sefer de yavrulamaz, yumurtalarını düşürürsen, bir daha DDT yok sana!..

KARAKOLDA

Evi soyulan adam :

— Evime giren hırsızı görmek istiyorum bay komiser, dedi.

— Görün, ama ne yapacaksınız

— Gecenin saat ikisinde karımı uyandırmadan eve nasıl girdiğini sorup öğreneceğim.

— Aaa, karıcığım.. seni bugün hiç beklemiyordum!

GENÇLİK

Ceza evini ziyaret eden papaz, tutuklulardan birine sordu :

— Buraya düşüşünüzün nedeni nedir oğlum?

Tutuklu, üzgün, cevap verdi :

— Gençlik ve tecrübesizlik sayın peder.

— Hangi gençlikten bahsettiğinizi anlıyamadım. Siz en azından elli beş, altmış yaşlarında varsınız...

— Evet, ben öyleyim, diye dertli dertli içini çekti tutuklu. Fakat avukatım pek gençtir efendim!..

— Bak şimdi, onlara saatin geç olduğunu nasıl göstereceğim!

düşünmeyin

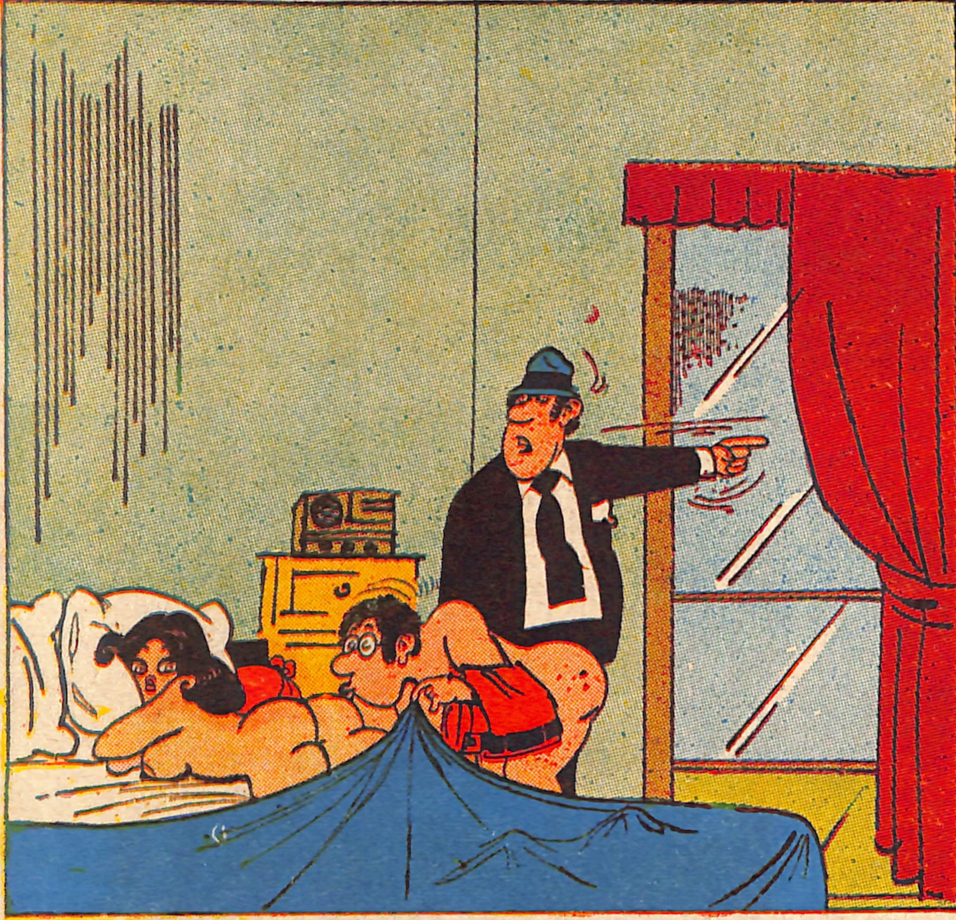

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Akbaba

– BİR VEDA ÖPÜCÜĞÜ ALIP HEMEN GİDECEĞİM!..

– ŞU SENİN AMCAN DA YAMAN ADAM DOĞRUSU... DÜŞECEĞİ YERİ ÇOK İYİ BİLİYOR!..

– BABAM SARIŞIN HEMŞİREDEN ÇOK HOŞLANDI GALİBA... GENE HASTANEYE GİDİYOR!..

